

Lord

genaamd

De groote

Lister

Raffles

Onbekende.

No. 612

Verdiende loon

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J. & K.

14 Sorte Faguet de DUBEC SCHWARZ
19 Sorte Faguet de DUBEC GULDEN ULTRA
34 Sorte Faguet de DUBEC ROSE
44 Sorte Faguet de DUBEC ART PALATINE

J. VAN KERCKHOE & CO. AMSTERDAM
Messieurs & Dames EN ALBERT D'Hermeur
la Haye 1892 de 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHIEGRACHT 72, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

VERDIENDE LOON.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De veertigste geboortedag.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Hoofd-inspecteur van politie Baxter van het hoofdbureau Scotland Yard te Londen vierde zijn veertigsten geboortedag. De gezamenlijke beambten hadden hem des morgens een deputatie gestuurd en hem door het zenden van bloemstukken en eenige flesschen whiskey hun bewijzen van sympathie getoond.

Ook de „vloot“, anders gezegd Marholm, de secretaris van den hoofd-inspecteur, had een bouquet anjelieren meegebracht en plaatste die op het schrijfbureau van zijn chef.

Stipt om negen uur, geheel en al tegen zijn gewoonte, kwam de hoofd-inspecteur zijn bureau binnen en zooals de „vloot“ dadelijk bemerkte, straalde zijn gelaat van genoegen.

Van alle kanten had hij, toen hij de gangen van het hoofdbureau van politie doorliep, gelukwenschen ontvangen, en hij gevoelde zich even gewichtig als de koning van Engeland.

Nadat de chef hem „goeden morgen“ had gewenscht, ging de „vloot“ naar hem toe en zeide:

Raffles 612.

„Ik ben zoo vrij, mijnheer de hoofd-inspecteur, om u mijn beste wenschen met den dag van heden aan te bieden.“

„Al goed, al goed“, dankte Baxter en keek glimlachend naar de massa schriftelijke gelukwenschen, welke op zijn lessenaar opgestapeld lagen.

„En welke goede wenschen heb je voor mij?“ vroeg Baxter verder.

Hij wilde daarmee iets geestigs zeggen, daar hij den vorigen avond zijn secretaris een geduchten uitbrander had toegediend.

„Wanneer ik u iets mag wenschen“, antwoordde de „vloot“ met zijn fijne ironie, „dan wensch ik, dat het u in dit jaar even goed gaat, zoo als u mij dat toewenscht.“

Bom! — Inspecteur Baxter sloeg met de vuist op de tafel, keek zijn driesten secretaris een oogenblik aan en riep:

„Word je weer brutaal, Marholm? — Dan kun je onmiddellijk het vervolg van gisteravond te hooren krijgen. Het is hoogst onbe-

schaamd van je, mij hetzelfde te wenschen, wat ik jou wensch. Ik wensch namelijk, dat je eindelijk zult leeren, je tegenover je chef gehoorzaam en fatsoenlijk te gedragen. Het zou toch al te gek zijn, wanneer je dat ook van mij zoudt verlangen. En sta daar niet, alsof ook jij niet van mij, evengoed als de andere beambten, een les hadt gekregen, hoe je je tegenover je chef te gedragen hebt. En nu: in de houding, zooals ik je dat reeds zoo dikwijls bevelen heb!"

"Jawel, mijnheer de hoofd-inspecteur!" zei Marholm, alsof hij de les ter harte nam.

"En ga nu maar aan je werk en stoor mij niet verder," besloot Baxter.

"Jawel, mijnheer de inspecteur!" zei Marholm weer.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard ging nu in zijn stoel zitten en begon de ingekomen brieven te lezen.

Plotseling liet hij een gesmoorden vloek hooren.

De „vloer" keek zijn chef aan en zag, dat deze een vel papier in de hand had, waarop hij met verstijfde blikken keek.

"Wat een onbeschaamdheid! Zoo'n dief, zoo'n ellendige misdadiger!" hoorde Marholm zijn chef zeggen.

Het vel papier vloog op den grond, en de hoofd-inspecteur van politie sprong op en begon met de voeten op het op den vloer liggende epistel te trappen en te stampen.

Een nieuwe vloed van scheldwoorden kwam nu uit zijn mond, en hij rustte niet, vóórdat het vel papier geheel vernield was en aan flarden lag.

"Kom eens hier!" riep hij tot de „vloer", „en zoek de enveloppe op, waarin dit door mij vernielde vel papier zat en stop ze dan in de kachel. Ik wensch hier geen brieven van dien schurk, dien Raffles op mijn schrijfbureau te hebben."

De „vloer" juichte inwendig, toen hij den naam Raffles hoorde en nu met zekerheid wist, wat hij reeds lang gedacht had, namelijk dat John Raffles zoo vrij was geweest, den hoofd-inspecteur van politie eveneens zijn gelukwenschen te zenden.

"Hebt u van Raffles een brief ontvangen, inspecteur?" vroeg Marholm met een onnoozel gezicht.

"Jawel!" schreeuwde Baxter. „Juist als het vorige jaar. Een laagheid, een gemeene onbe-

schaamdheid om mij mijn geboortedag zóó te willen verpesten."

De „vloer" zocht onder dit gesprek het door Baxter verlangde couvert en zei daarbij:

"Wat heeft hij u dan geschreven, mijnheer de hoofd-inspecteur?"

"Hij schreef mij, dat hij mij nog een zeer lang leven toewenschte en geen ontijdig pensioen," antwoordde Baxter. „Dat schreef hij. — Jawel, dat schreef hij — die kerel! Ik denk er volstrekt niet aan, pensioen te vragen. Ten minste niet eerder, dan nadat ik hem, den grootsten misdadiger van deze eeuw, eindelijk gevangen genomen heb."

"Dan zult ge lang leven," dacht de „vloer" in stilte, doch luid zeide hij:

"Het is mij onmogelijk, mijnheer de inspecteur van politie, om het couvert terug te vinden."

"Laat het dan maar, ga weer aan je werk en stoor mij niet meer," zei Baxter.

De hoofd-inspecteur van politie ging nu ook weer voor zijn schrijfbureau zitten en las verder.

Er werd geklopt, en nu verscheen de eerste deputatie van politiebeambten.

Met een gewichtig gezicht hoorde Baxter de lofredenen aan, die tot hem gesproken werden.

In zijn waanwijsheid vond hij het als van zelf sprekend, dat deze lieden een gedeelte van hun salaris hadden opgeofferd, om hem bloemen en een mand whiskey als cadeau aan te bieden.

Bijna tot des middags duurde het aanbieden van gelukwenschen. Toen de klok twaalf sloeg en het bureau meer geleek op een bloemenwinkel, dan op het vertrek van een Londenschen hoofd-inspecteur van politie, zei Baxter tot de „vloer":

"Ik kom hedenmiddag hier niet terug, Marholm. Jij kunt de zaken verder voor mij behandelen. Ik zal je daarvoor een flesch van den mij geschonken whiskey vereeren."

"Goddank," dacht de „vloer". „Dan krijg ik ten minste vandaag rust en behoef mij niet aan den kerel te ergeren. En de whiskey — dien hij niet zelf koopt — is goed —"

De hoofd-inspecteur van politie knipte een rooden anjelier uit het bouquet, dat hij van de „vloer" had gekregen, stak de bloem in zijn knoopsgat, zette zijn cylinder op het rechteroor en verliet in de beste stemming zijn bureau.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Mijn schoone dame mag ik het wagen ....

Toen de hoofd-inspecteur van politie op straat kwam, stak hij een sigaar aan, nam een taxi en gaf den chauffeur bevel, daar het een mooie herfstmiddag was, naar Regents Park te rijden. Onderweg dacht hij er over na, wat hij met zijn vrijen tijd zou doen. Vóór alles meende hij, dat hij, om den dag op waardige wijze te vieren, kennis met een mooi meisje moest maken.

Met dit doel verliet hij in de hoofdlaan van Regents Park de auto en begon door de lanen te slenteren.

Op een der banken ontdekte hij eindelijk een dame, die in zijn smaak viel.

Het was eene jonge vrouw van omstreeks dertig jaren, die, in het lezen van een boek verdiept, niet op den naderenden hoofd-inspecteur lette.

Eerst liep hij op een afstand om de dame heen en kwam daarbij tot de gevolgtrekking, dat de hoed een wonderwerk was van modekunst en dat zoowel de mantel als het herfstkostuum een buitengewoon goeden smaak verrieden.

Naar haar toilet te oordeelen moest zij slank van gestalte zijn en het haar was, voor zoo verre hij het zien kon, van donkere kleur.

De kringen, die de inspecteur op zijn wandeling om het voorwerp van zijn bewondering heen maakte, werden steeds kleiner en eindelijk ging hij met een aanloopje op de bank naast haar zitten.

Doch de dame sloeg nog altijd geen acht op hem. Met welgevallen bekeek Baxter intuschen het fijne profiel en trachtte haar in de oogen te zien.

Om haar aandacht tot zich te trekken, stiet hij allerlei vreemde geluiden uit.

Maar ook deze geluiden schenen de dame niet zooveel belang in te boezemen als de inhoud van haar boek.

Als laatste hulpmiddel begon Baxter te hoesten.

Maar deze hoestaanval had slechts ten gevolge, dat verscheiden bejaarde ladies, die niet ver af zaten, met allerlei hoestmiddeltjes

en dropsoorten kwamen toesnellen, om den zieken man te helpen.

Het allerliefst zou Baxter de bejaarde dames, die hem vriendelijk op den rug klopten, om hem verlichting te verschaffen, op zij hebben gestooten en daarom snauwde hij ze af in plaats van haar te bedanken.

Bij deze ruwe woorden keek de dame op de bank eindelijk op en toen kon Baxter den ironischen lach, die over haar mooi gelaat vloog, zien.

Zij had wel begrepen, wat deze onbeschaamde man met zijn hoesten bedoelde. Zij stond op, stak haar boek in haar handtaschje en ging met haastige schreden naar de stad terug wandelen.

Dat zag Baxter en onmiddellijk was zijn besluit genomen.

Hij stond op, om het voorwerp zijner bewondering te volgen.

Een oude dame, die Baxter juist jujubes wilde presentereen, werd door hem op zij gestooten, zoodat het zakje met zijn inhoud, tot vreugde van spelende kinderen, op het gras vloog.

Daarna liep Baxter als een jachthond de knappe dame achterna.

De door hem vervolgte dame kon echter wel lid geweest zijn van een sportvereniging in hardloopen. Zij liep zóó snel, dat Baxter moeite had, haar op een tamelijken afstand te volgen.

Voor al toen beiden in het straatgewoel der stad kwamen, drong zij flink tusschen de voorbijgangers door, terwijl Baxter van alle kanten belemmerd werd. Nu en dan keek zij naar Baxter, die telkens, wanneer hij meende dat zij haar zwarte, betooverende oogen op hem richtte, den hoed van zijn hoofd nam en een buiging maakte.

De dame in kwestie maakte zich vroolijk over de vervolging van Baxter; en als Baxter wat meer menschenkennis had gehad, zou hij den guitigen spot in haar oogen duidelijk hebben opgemerkt.

Eindelijk sloeg zij den weg naar het Strand

in en bleef voor een voornamen kapperswinkel staan. Daar keek zij nog eens naar Baxter om, die nu zoo snel als een haas kwam aanloopen, en trad daarna den winkel binnen.

De hoofd-inspecteur van politie volgde haar op den voet. Hij had alle zelfbeheersching verloren en hapte als een snoek naar het aas.

Toen hij in den, om dezen tijd van den dag ledigen winkel trad, zette hij een onnoozel gezicht. De vervolgde dame stond voor hem, en in haar nabijheid de eigenaar der zaak, gekleed in witte jas. Deze had haar handen gegrepen, gaf haar een kus op de wang en zei:

„Zoo, vrouwtje, ben je daar eindelijk?”

„Ja, mannetje,” luidde het antwoord, „en ik ben zoo vrij een vroegeren kennis van mij mee te brengen.”

„Een kennis?” herhaalde de kapper verwonderd en keek daarbij Baxter aan, die verscheidene keeren achter elkaar een buiging maakte.

De hoofd-inspecteur wist niet wat hij er van denken moest en was het liefst maar wegge-loopen, maar hij begreep, dat hij dat niet doen kon en besloot ten minste zijn figuur te redden.

„Jawel, een kennis,” vertelde de jonge vrouw intusschen verder. „Ik ontmoette dezen heer in Regents Park. Hij is een schoolkame-raad van mij en heet mr. Holl.”

„Zeer aangenaam,” antwoordde de kapper, die evenmin als Baxter begreep, wat de jonge vrouw in haar schild voerde.

In zijn verwaandheid dacht de hoofd-inspecteur, dat de vrouw van den barbier inderdaad nader kennis met hem wilde maken en hij bekeek dus de zaak van een zeer gunstigen kant.

Terwijl de beide heeren nader kennis met elkander maakten, vertelde de vrouw verder:

„Verbeeld je eens, Max, mijn vriend Holl is niet in zijn voordeel veranderd.

„Vroeger kende ik hem zonder baard, en daarom verzocht ik hem, dat hij naar je toe zou gaan, opdat je weer een fatsoenlijk mensch van hem zoudt maken, door hem den baard weg te scheren.”

Nu werd het den hoofd-inspecteur van politie toch te bont.

Doch wat kon hij doen? Uit den winkel wegloopen, om zijn baard te redden?

Dan liep hij gevaar, dat de barbier argwaan zou koesteren, en hem met zijn bediende zou achtervolgen. Dan zou alles opgehelderd worden en een flink pak slaag zou volgen als verdiende loon.

Hij beet dus met een lachend gezicht in den zuren appel, nam in den kapperstoel plaats en stamelde:

„Jawel, jawel, ik zou gaarne willen dat u mij den baard wegscheerdet.”

In den spiegel vóór hem kon hij het vroolijk lachende gelaat en de ondeugende oogen van de kappersvrouw zien, die op zulk een fijne wijze wraak nam op de onbeschaamdheid van den ouden meisjesgek. Toen men hem den kapmantel om de schouders deed, had Baxter een gevoel, alsof men hem het hoofd wilde afslaan. De schaar ging door den mooien, blonden baard — ritsch — ratsch — Baxter's trots lag op den vloer.

De patroon bediende hem persoonlijk, en toen hij den hoofd-inspecteur van politie had ingezeept, om hem de laatste haren van het gezicht weg te scheren, begon het mooie vrouwtje, dat nu aan de cassa had plaats genomen, luidkeels te lachen en zeide:

„Nu zal ik je de waarheid vertellen, Max,” riep zij uit.

„Ik ontmoette namelijk dezen heer in Regents Park, of liever gezegd —”

Om 's hemels wil, dacht Baxter, als de vrouw nu maar zoo lang haar mond houdt totdat haar man het mes van mijn keel heeft.

De barbier hield een oogenblik op met scheren en wendde zich tot zijn vrouw, daar hij niet begreep, wat zij hem wilde vertellen. Van deze pauze maakte Baxter gebruik, om zich uit de handen van den barbier te redden.

Hij sprong van den stoel, snelde, alsof hij door den duivel werd vervolgd, met een half ingezeept en een half geschoren gelaat den winkel uit en liep als een krankzinnige de straat op en het Strand langs totdat hij een taxi zag. Met één sprong was hij er in en riep den verbluftten chauffeur toe:

„Regents Park.”

Verlicht haalde hij weer adem, toen hij zich in het rijtuig in veiligheid bevond en met zijn zakdoek zijn gezicht eindelijk kon schoonmaken. Daarna liet hij de auto stilhouden en stapte een anderen kapperswinkel binnen.

Toen hij dezen binnentrad en weer in een stoel voor den spiegel zat, meende hij eerst, dat het gezicht, dat hij daarin zag, niet het zijne was. Hij vertelde den barbier, die hem verwonderd aankeek, dat hij zich bij een ander volgeling van Figaro over het slechte scheren zoodanig geërgerd had, dat hij half geschoren den winkel had verlaten.

Vijf minuten later stond Baxter met een

glad geschoren gezicht, nu zelfs onkenbaar voor de „vloer“, op straat.

Toen hij zich in een hoedenzaak een nieuwe cylinder en wandelstok gekocht had — zijn ouden stok had hij bij het avontuur in den winkel der mooie barbiersvrouw laten staan — kwam hij langzamerhand weer in een beter humeur, en toen hij nu weer op het Strand was aangeland, dacht hij onmiddellijk weer aan zijn geboortedag.

Hij zette den cylinder op het rechter oor, nam den wandelstok onder zijn arm en begon ale een echte Londensche dandy een tweede dame na te loopen, die zoo juist een bazar binnentrad en hem, naar hij zich zelf wijs maakte, met verliefde blikken had aangekeken.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

Een mooie cylinderhoed.

Baxter haastte zich om de dame, die hij zijn attentie waardig had gekeurd, in te halen.

Hij schoot als een pijl uit een boog den winkel binnen en kwam nog juist bijtijds om te zien, dat de dame in kwestie recht naar de lift was gegaan om zich naar hooger sferen te begeven.

Zij wilde zich waarschijnlijk eenige artikelen laten toonen op de tweede étage, welke speciaal voor damesondergoederen en toiletbenodigdheden was ingericht.

Zonder er op te letten, dat de in de benedenverdieping aanwezige klanten en ook de verkoopsters hem met verbaasde blikken aanzagen, daar hij als een snuivende locomotief, zonder verder op iets te letten op de lift toestevende, kwam hij nog juist bijtijds bij de lift aan en gaf den bedienenden piccollo te kennen dat hij ook mee moest.

De groote zwarte oogen van het ventje in zijn bruine jasje met wel honderd koperen knopen, werden schijnbaar nog grooter, toen het hem bleek, dat hij thans ook een heer te vervoeren kreeg naar een étage, waar uiteraard slechts dames kwamen.

Hij durfde echter tegen den voornamen heer

met zijn deftigen hoogen hoed en zijn opgewonden kleur, niets zeggen, schakelde de lift in en bracht het tweetal naar boven.

Wie mocht denken, dat Baxter, boven gekomen, zijn vergissing zou bemerken, vergist zich. Hij had voor niets anders oog dan voor de dame die thans wederom zijn bewondering had opgewekt en liep haar na als een juffershondje, zonder in het minst om het gegiechel der verkoopsters, die bij de verschillende afdelingen stonden, te bemerken.

De hoofd-inspecteur van politie zag en hoorde niets.

Hij liep onafgebroken achter de dame aan, die nog niets van zijn tegenwoordigheid had bemerkt.

Hij sloeg er ook geen acht op, dat zij een afdeling binnenging, die door een deur van matglas tegen nieuwsgierige blikken was afgesloten.

Huppelend trad Baxter zonder argwaan het vertrek binnen, doch week door een angstgeschreeuw, dat tegelijkertijd van meer dan een dozijn dameslippen weerklonk, verschrinkt achteruit.

Nu eerst zag hij, waar hij zich bevond.

Hij was in de afdeeling corsetten van het warenhuis. Doch voordat hij nog eens poolshoogte kon nemen omtrent de schoonheid van deze of gene dame, kwamen eenige boos geworden dames en verkoopsters naar hem toe, en vroegen hem op niet zeer beleefde wijze wat hij hier toch wat drommel! in deze dames-afdeeling had te maken.

Baxter, die door zooveel dames tegelijkertijd en zoo heftig werd aangesproken, wist niet wat hij zeggen moest. Hij stond met een open mond zijn aanklaagsters aan te kijken, hetgeen deze waarschijnlijk voor een onbeschaamdheid aanzagen, ten minste een der dames, waarschijnlijk de bijdehandste van allen, waagde het haar hand tegen hem op te heffen en toen zij den schrik in de oogen van den hoofd-inspecteur zag, deed zij die heftig op zijn wang nederdalen, zoodat het geluid van den oorvijsj luide over de geheele afdeeling weerklonk.

Het scheen wel, dat dit het sein was voor meerderen moed, want eensklaps stormden alle dames naar hem toe, balden hare blanke handjes tot vuisten en nu regende het weldra stompen en vuistslagen op het hoofd van Baxter, die waarschijnlijk nog nimmer in zijn leven zoo stevig en vinnig door een aantal vrouwelijke aanvallers was afgeranseld geworden.

Hij werd geweldig heen en weer geslingerd, aan zijn ooren en neus getrokken, tegen zijn rug en borst gestompt en geslagen, zoodat hij bijna geen adem meer kon krijgen en voelde eindelijk zelfs de punten van een haarspeld op zijn wang.

Gelukkig voor hem werd hij op dat oogenblik door eenige dameshanden vastgegrepen, die hem een eind verder wegsleepten.

Daarna werd een deur opengemaakt, en viel hij zóó woest op den gladden vloer neer, dat verscheidene dames, die tusschen groote, kartonnen hoedendozen stonden, door hem meegesleept werden.

Nieuwe scheldwoorden en vinnige uitroepen weerklonken; van alle kanten liep men naar den ongelukkigen hoofd-inspecteur van politie toe; de chefs kwamen aanloopen, en het einde van het lied was, dat Baxter vier totaal vernielde dameshoeden moest betalen en verscheidene dames, die door hem ondersteboven geworpen waren, zijn verontschuldigen moest aanbieden. Eindelijk was ieder weer tot kalmte gekomen, en Baxter vertrok als een gekastijde hond, uit het warenhuis.

Hij lette er niet op, dat het publiek hem van

alle kanten uitlachte en hem met den vinger nawees.

Eerst toen hij zich in de groote vestibule van het gebouw bevond, bleef een in lompen gehulde bedelaar voor hem staan en riep luidkeels lachend:

„Kerel, wat zie je er uit! Men heeft je zeker een stevig pak ransel gegeven? Kijk maar eens naar je kachelpijp, die je daar boven op je hoofd hebt!”

Nu bleven er nog verscheidene menschen staan en keken lachend naar Baxter's cylinder, die half ingedeukt op zijn hoofd stond.

Baxter verdween haastig onder het gebulder der menigte, ging naar een naastbijgelegen hoedenwinkel en kocht daar zoo spoedig mogelijk, om geen tijd te verliezen, cylinder nummer twee.

En nu begaf hij zich weer naar het warenhuis, in de hoop de door hem achtervolgde dame eindelijk weer te vinden.

Hij durfde echter niet naar binnen te gaan en liep wel een uur voor het gebouw heen en weer.

Zijn maag jeukte, omdat hij na het ontbijt niets meer gebruikt had en hij hield zich in gedachten bezig met het heerlijke verjaardagsdiner, dat hij later, in gezelschap van een schoone dame, gebruiken zou.

Terwijl hij nog overlegde, welk restaurant hij kiezen zou, trad de dame uit het warenhuis te voorschijn.

Nauwelijks had Baxter haar gezien, of hij liep haar na, vergat zijn hongerige maag en dacht er alleen aan of zij hem wel zou zien.

Maar ook deze dame scheen niet veel belang in Baxter te stellen.

Aan het Strand stapte zij in een omnibus en Baxter liep dien op een draf achterna, totdat het hem eindelijk gelukte, om het rijtuig in te halen; want de Engelsche omnibussen houden, zooals men weet, alleen stil, waar de haltes zijn aangebracht.

Toen hij bij de omnibus aankwam en de koperen stang wilde vastgrijpen, maakte hij een verkeerde beweging, zijn hand gleed uit en bij zijn poging om de stang weer opnieuw te grijpen, vloog zijn hoofd een eind opzij met het gevolg, dat zijn nieuwen hoed, die hem eigenlijk iets te nauw was, scheef op zijn hoofd kwam te staan.

Hij wilde nu het glimmende hoofddeksel met zijn linker hand vastgrijpen en met zijn rechterhand de koperen stang van de omnibus grijpen. Het tweede gelukte, maar het eerste niet, zoodat zijn hoed van zijn hoofd wip-

te en op straat terecht kwam waar hij bleef liggen, terwijl hij zelf met de omnibus zelf verder reed.

Hij bedacht zich juist wat te doen, er op blijven of er afspringen om zijn hoed op te rapen, toen deze laatste overweging overbodig werd, daar er juist een groote particuliere auto van den anderen kant aankwam en met een wiel dwars over den hoed heenreed, zoodat dit nieuwe glimmende hoofddekseel, dat door den val al een leelijke knauw gekregen had, tot mosterd vermorzeld werd.

Maar de hoofd-inspecteur bleef onder het verlies zeer kalm.

„Het is toch wel onaangenaam, dat ik mijn cylinder verloren heb,” sprak hij zóó luid, dat de dame wel vermoeden moest dat hij deze woorden tot haar gericht had.

De dame lachte en antwoordde:

„U schijnt heden een bijzonder geluk met uw hoeden te hebben.”

Inspecteur Baxter gevoelde zich gelukkig, dat het voorwerp zijner bewondering eenige woorden tot hem richtte.

„Hé,” antwoordde hij, „stelt mevrouw belang in mij?”

„O ja,” zeide zij lachend en sprak nu zóó luid, dat alle menschen in den omnibus het hooren konden, „u bent immers de heer, die zoeven uit de damesafdeeling van het warenhuis gesmeten is?”

Baxter kreeg een kleur als vuur, omdat aller oogen zich nieuwsgierig op hem vestigden.

„Jawel,” stamelde hij. „Maar ik ben slechts toevallig in de damesafdeeling gekomen, omdat ik het warenhuis niet kende. Een tweeden keer zal mij dit niet gebeuren.”

Op dit oogenblik kwam de conducteur het rijtuig binnen met den geheel vernielden cylinder in de hand.

„Hier is uw hoed, sir,” zeide hij. „Een straatjongen heeft hem opgeraapt en mij gebracht.”

Baxter werd zoo nijdig als een stier en sloeg den conducteur zijn verformden hoed uit de hand. Hij betaalde, ging zitten en keek met een boezen blik om zich heen.

Nu stond de dame op, om den omnibus te verlaten, en Baxter volgde onmiddellijk haar voorbeeld.

Ja, het gelukte hem zelfs, zich vooruit te dringen, om de dame op galante manier bij het uitstappen de behulpzame hand te bieden. Toen zij beiden op straat stonden, wees de dame naar een hoedenzaak, en zei:

„Wilt u niet een nieuwen cylinder koopen, mijnheer?”

Baxter schudde echter krachtig het hoofd, hij wist, dat hij haar daardoor onmiddellijk uit het oog zou verliezen.

„Neen,” zeide hij. „Het doet mij goed aan mijn hoofd, als ik zonder hoofddekseel blijf. Het is heerlijk frisch!”

„Doch u zult verkouden worden, mijnheer!” zei de dame.

„O, zeker niet in uw gezelschap, juffrouw!” zei Baxter.

„Zeg geen vleierijen, sir,” hernam de dame. „Ik ben trouwens dadelijk tehuis en dank u zeer voor uwe begeleiding.”

„Ik zou mij gelukkig gevoelen,” hield Baxter aan met een buiging, „als ik nog wat in uw gezelschap mocht blijven.”

Zij keek hem guitig van ter zijde aan en zei:

„Inderdaad, mijnheer?”

Baxter legde de hand op zijn hart en zeide:

„Ik verzeker het u op mijn eerewoord!”

„Dan moet u toch wel moed bezitten,” zei de dame.

„In hoeverre?” vroeg Baxter verwonderd.

„Ik ben namelijk de vrouw van een tandarts, en indien u nog in mijn gezelschap wilt blijven, moet u met mij naar huis gaan, ik zal u dan aan mijn man voorstellen, en dan moet ge door hem uw tanden laten onderzoeken.”

„Dat zou mijn tanden geen schade doen,” verklaarde Baxter. „Dan vereenig ik tegelijkertijd het nuttige met het aangename. Ik ben gaarne bereid met u mede te gaan.”

Hij bemerkte niet, dat een spottend lachje over haar gezicht vloog.

En zoo liep Baxter maar steeds achter haar aan, tot hij bij haar huis kwam; hij ging de trappen op, en bevond zich weldra in de wachtkamer van den tandarts.

„Ik zal mijn man zeggen,” zei de dame, „dat u hier bent. Ik zal u als een goed vriend van mij voorstellen. Hoe is uw naam?”

„Baxter — Phileas Baxter,” — stamelde de hoofd-inspecteur verliefd.

„Baxter?” lachte de mooie vrouw; „bent u wellicht de beroemde hoofd-inspecteur van politie, Baxter?”

„Jawel, dat ben ik,” luidde het antwoord.

„Maar dat geloof ik niet,” hernam de dame.

„Ik kan mij legitimeeren,” hield Baxter vol. „Ik heb mijn portret in den zak.”

Haastig haalde hij uit zijn borstzak zijn legitimatiekaart, waarop zijn portret stond; daarbij dacht hij er echter niet aan, dat hij in

dien tusschentijd zijn baard had moeten opofferen.

De dame begon luidkeels te lachen, gaf hem de kaart terug en zeide:

„Het is zeker uw vader, wiens portret u mij getoond hebt?”

„Waarom mijn vader?” vroeg Baxter verwonderd.

„U draagt toch geen baard!” zei de dame.

Baxter had op dit oogenblik totaal vergeten, dat hij glad geschoren was. Hij bracht zijn rechterhand aan de kin, om, volgens ouder gewoonte, langs zijn baard te strijken, en nu werd het hem eerst weder duidelijk, dat hij dien eenige uren geleden verloren had.

„U hebt inderdaad gelijk, mevrouw,” antwoordde hij verward. — „U hebt groot gelijk. Ik heb mij namelijk dezen morgen den baard laten afscheren. Ik had niet kunnen denken, dat mij dit zoo jong zou maken. Zie ik er inderdaad zoo jong uit?”

„Jawel,” knikte zij. „U ziet er uit als de zoon van uw vader. Doch nu zal ik mijn man waarschuwen.”

Baxter bleef alleen en verveelde zich gedurende meer dan tien minuten in de wachtkamer, toen de deur opengemaakt en een flink gebouwd persoon binnentrad, die zich aan hem als dr. Haller voorstelde.

„Mijn vrouw vertelde mij,” zei dr. Haller, „dat u een goede kennis van haar zijt, en het verheugt mij, dat u van plan bent van mijn diensten als tandarts gebruik te maken. Wilt u zoo goed zijn, mij naar mijn spreekkamer te volgen?”

Nu begon Baxter's hart toch eenigszins luidter te kloppen, zooals bij ieder mensch, die naar een tandarts gaat.

„Wees zoo goed om in den operatiestoel plaats te nemen,” zei de tandarts met een vriendelijke handbeweging.

„Ik — ik — ik — ik — heb — heb — heb — in het geheel geen kiespijn,” stamelde Baxter, toen hij in den operatiestoel plaats nam.

„U zoudt ook zeer dwaas zijn, als u pas naar den tandarts ging, als u kiespijn hadt. Voorkomen is beter dan genezen. Een verstandig mensch laat zich geregeld de tanden onderzoeken, opdat hij geen kiespijn en slechte tanden krijgt.

Wilt u zoo goed zijn, uw mond open te doen? Heel wijd gapen, als u blijft.”

Baxter opende den mond en dr. Haller begon met een instrument op de tanden te kloppen en ze te onderzoeken. Plotseling begon de

hoofd-inspecteur van politie luidkeels te schreeuwen.

Het instrument was met verscheidene holle kiezen in aanraking gekomen.

„Dat doet zeker pijn?” vroeg de tandarts met een medelijdend gezicht.

„Au,” schreeuwde Baxter, „dat zou ik meenen!”

„Wees toch niet zoo teergevoelig,” hernam de tandarts. „Wij moeten daar iets aan doen, de tanden zijn aangestoken.”

„Maar om 's hemels wil niet trekken!” schreeuwde Baxter, wien het angstzweet op het voorhoofd stond.

„Daar denk ik volstrekt niet aan,” stelde hem de tandarts gerust. „Ik zal alleen de tanden inspuiten, opdat zij niet tot bederf overgaan. Blijf stil zitten, in eenige seconden is alles voorbij.”

„Neen — neen — ik dank u,” antwoordde Baxter en wilde opstaan.

„Kom, u bent toch een moedig man!” klonk op dit oogenblik de stem der vrouw van den tandarts, en Baxter bemerkte nu eerst, dat zij ook in het vertrek aanwezig was.

„Natuurlijk heb ik moed, lieve mevrouw,” antwoordde Baxter, en om zich niet voor de dame, waarop hij verliefd was, te blameeren, ging hij weer in den operatiestoel zitten, deed den mond wijd open en zei:

„Ga uw gang, mijnheer!”

„Welnu,” antwoordde deze. „Doe dan nu uw oogen dicht.”

De hoofd-inspecteur van politie deed zooals hem werd bevolen. In het volgende oogenblik voelde hij een razende pijn aan de rechterkaak, en met een luid „au — au!” sprong hij op.

De dokter stond voor hem, hield een kies van den hoofd-inspecteur van politie in de hand, keek hem vriendelijk en kalm aan en zeide:

„Die zal u geen pijn meer doen, mijnheer Baxter. Die hebben wij al vast.”

Baxter, die zich den mond spoelde, keek den tandmeester angstig aan en riep:

„Wilt u misschien nog meer trekken.”

„Vier stuks,” antwoordde de tandarts met akelige kalmte.

Op hetzelfde oogenblik liet Baxter het glas met water, dat hij in de hand hield, op den grond vallen, wierp nog een woedenden blik op de luidkeels lachende vrouw van zijn kwelgeest en draafde toen zoo snel hij kon in de richting van de deur.

Doch even vlug kwam de tandarts achter hem aan en riep:

„Pardon, eerst betalen! U bent mij een pond sterling schuldig!”

Baxter smeedt het geld op den grond en holde weg.

Hij was bang, dat de tandarts hem wilde beetpakken, om hem nog de andere kiezen uit te trekken.

Diep ademhalend kwam hij op straat en achtte zich gelukkig, dat hij er nog zoo goed af was gekomen.

Hij ging nu eerst naar een hoedenwinkel en kocht zich cylinder nummer drie.

Toen hij dezen op het hoofd had, en zich in den spiegel bekeek, bemerkte hij, dat zijn wang aan den kant, waar de kies getrokken was, begon op te zwellen.

„U hebt zeker kiespijn?” vroeg de winkelier belangstellend.

Baxter, die dacht, dat de man den spot met hem wilde drijven, keek den winkelier woedend aan en verliet met den hoed op het hoofd den winkel.

Voorloopig had hij geen lust meer in verdere avonturen, en hij besloot, eerst wat te gaan eten.

Dit ging helaas wegens de getrokken kies met tamelijk veel pijn gepaard.

Baxter was daarover zoo woedend, dat hij gaarne den tandarts in een dichtgesloten celwagen naar Scotland Yard had laten brengen en hem daar door twaalf agenten van politie met knuppels flink laten afranselen, zoodat hij niet spoedig weer iemand een kies zou trekken, zonder daarom verzocht te worden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een aaneenschakeling van vergissingen.

„Na het ontbijt zal ik je voor de variatie eens in een mooi, jong meisje omtoveren,” zei John Raffles op dienzelfden ochtend tot zijn vriend Charly Brand, die, zooals de getrouwe lezer weet, hem reeds sedert jaren trouw bij al zijn avonturen terzijde stond.

„Om 's hemelswil,” riep Brand verschrikt uit, „doe alles met mij wat je wilt, doch verkleed mij niet als een lady. Ik denk nog met schrik aan het laatste avontuur, toen ik als jonge dame voor de toekomstige vrouw van den hoofd-inspecteur van politie Baxter moest spelen.”

„Het geldt hier alleen een grap, mijn beste Charly,” zei Raffles, en knipte listig met zijn oogen.

„Want vandaag, boy, viert, zooals je wel weet, onze beste vriend en beschermer Baxter zijn geboortedag, en ik verwed tien pond tegen één, dat hij dezen dag gebruiken zal, om het een of andere galante avontuur na te jagen.”

„Een Don Juan is hij, dat komt uit,” lachte Brand, „doch in weerwil daarvan zou het mij

aangenamer zijn, als je mij niet in dameskleeren gingt steken. Je hebt zeker weer den een of anderen dollen streek in den zin, of heb ik het mis?”

„Dat komt uit,” lachte Raffles. „En ik heb nog wel voor deze mop mijn ouden vriend, den kampioen in het boksen, Sunday, in den arm genomen. Hij zal de grap, die ik met Baxter voor heb, mee helpen uitvoeren.”

„En wat is dat voor een grap?” vroeg Brand.

„Wij zullen Baxter vanmiddag om vijf uur in het hoofdbureau van politie opschellen,” antwoordde Raffles „en hem mededeelen, dat een jonge dame, die hem onlangs zag, hem persoonlijk haar gelukwenschen wil aanbieden.”

„En dan?” informeerde Brand verder.

„Het zou jammer zijn, als ik de grap reeds vooruit vertelde,” zei Raffles. „Maar ik sta je er borg voor, dat niet alleen jij, maar ook geheel Londen pret in het geval zal hebben. Ga nu met mij naar mijn kleedkamer, opdat ik je aankleed.”

Beiden verlieten de rijk gemeubileerde eetkamer, die zich in de weelderige villa van den vorst van alle avonturiers, den grooten John Raffles, bevond, en begaven zich naar de kleedkamer.

Deze kleedkamer was een unicum in het huis van den gentleman-inbreker.

Raffles had daar in groote kasten allerlei vermommingen, waaronder bijzonder smaakvolle costuums, en nu wilde hij zijn best doen, om van Charly Brand een voorname, elegante dame te maken.

Het was waarlijk niet voor den eersten keer, dat hij een dergelijk kunststuk wilde uithalen. Niet alleen, dat hij zich zelf in allerlei gedaanten, zoowel mannelijke als vrouwelijk kon metamorphoseeren, maar ook zijn vriend kon hij laten optreden zoowel als oude heer, of als jong meisje, als bedelaar of officier, als politie-agent of als landlooper.

Brand wist dit en ofschoon hij zich in het begin een weinig verzette, wist hij, dat hij toch moest toegeven voor den sterken wil van zijn meester en vriend en voegde zich ten slotte naar diens wil.

Hij schminkte den jongen man meesterlijk en zette hem een valsche pruik vol krullen zó op het hoofd, dat de scherpste toeschouwer niet kon bemerken dat dit slechts een masker was.

Buitendien wist Charly Brand, door de lessen die Raffles hem gegeven had, zich zeer goed als een dame te gedragen.

.....

Hoofd-inspecteur Baxter was intusschen met een opgezwollen wang in het hoofdbureau van politie teruggekeerd.

Reeds bij den ingang van Scotland Yard moest hij de gevolgen van zijn avonturen ondervinden.

„Halt!” schreeuwde de wachthebbende agent en trad hem in den weg.

„Wat wil je toch?” schreeuwde Baxter.

„Hou je mond en antwoord als je wat gevraagd wordt,” was het antwoord van den agent.

Baxter begon te vloeken en dit gaf den braven Ierschen agent er aanleiding toe Baxter aan te grijpen, hem heen en weer te schudden en ten slotte de trap af te smijten.

„Ik zal je direct laten aflossen,” riep de inspecteur den agent toe.

Deze wees met de hand naar zijn voorhoofd, hetgeen zooveel zeggen wilde als: „je bent gek!”

Een inspecteur van politie, die juist voorbijkwam om het hoofdbureau binnen te gaan, werd door Baxter aangehouden.

„Wat mankeert u?” riep de inspecteur, „waarom houdt ge mij bij den arm vast?”

„Ach, mr. Torwick,” kermde de hoofd-inspecteur, „ik hoop dat u mij kent, ik ben hoofd-inspecteur Baxter.”

De ander keek hem een oogenblik aan en antwoordde toen:

„Houd een ander voor den gek, maar mij niet!”

Daar herinnerde Baxter zich, dat het misverstand waarschijnlijk ontstaan was, daar hij geen baard meer had.

„Ja, ik ben het toch!” verzekerde hij. „Ik heb mij den baard laten afscheren!”

Nu salueerde de inspecteur. Hij herkende den chef van Scotland Yard weder.

„Vergeef mij, mijnheer de hoofd-inspecteur,” zei hij, want hij vreesde diens wraak, „u zult wel begrijpen, dat ik u niet dadelijk herkennen kon.”

Baxter werd echter opnieuw opgehouden, toen hij in een der voorvertrekken van zijn bureau kwam, waar twaalf agenten aanwezig waren.

Deze sprongen op hem toe, om hem het binnenkomen te beletten.

Het had niet veel gescheeld, of hij was uit zijn eigen bureau gesmeten.

Maar eindelijk kon hij zich toch legitimeeren en was hij in staat zijn bureau binnen te gaan.

„Vervloekt,” riep hij, toen hij op den drempel kwam en de „vloer” voor zijn schrijfbureau zat zitten, een flesch wijn drinkend en de krant lezend.

Baxter, wien de gal overliep, wilde hem een oorvijs geven.

Om dit af te weren, greep de „vloer” de half leege wijnflesch, en in plaats dat de vuistslag zijn hoofd trof, kwam die tegen de flesch aan, zoodat deze door het venster op de binnenplaats aan scherven vloog.

Nu sprong de „vloer” op, greep den gewaanden vreemdeling aan en wierp hem op den grond.

Een oogenblik later wentelden beide mannen door het stof.

Nu eens lag Baxter boven, dan weer Marholm, maar daar deze laatste veel sterker was dan de hoofd-inspecteur regende het weldra vuistslagen op diens gezicht en rug, zoodat hij van pijn kermde.

Dit maakte natuurlijk het noodige lawaai,

zoodat eindelijk eenige agenten op het tumult kwamen toesnellen en zagen wat er gaande was.

Daar zij er pret in hadden, bleven zij nog eenigen tijd toekijken om te zien hoe de hoofd-inspecteur door diens secretaris werd afgedroogd en bukten zich toen naar den vloer om het gevecht te doen eindigen, daar zij vreesden, dat Marholm, die buiten zich zelf was van woede, den hoofd-inspecteur een ongeluk zou slaan.

Het gelukte hen eindelijk, de beide vechtenden van elkaar te scheiden, en toen de „vloer” nu gewaar werd dat de gewaande indringer niemand anders dan hoofd-inspecteur Baxter was, vond hij het geraden om er tusschen uit te knijpen; hij wilde zijn hoed krijgen om zich te verwijderen.

„Je blijft hier!” schreeuwde Baxter; „je zult het bureau niet verlaten, vóórdát ik je gewurgd heb! Ellendeling!” En na deze woorden verdween hij in het zich naast het bureau bevindende toilet-kamertje, en weldra hoorde de „vloer” het gedruisch van water, dat uit de kraan stroomde.

Voorzichtig sloop Marholm naar de op een kier staande deur en zag dat de hoofd-inspecteur met het gezicht onder de waterkraan, met een zakdoek de opgezwollen wang trachtte af te koelen.

Eindelijk scheen hij daarmede gereed te zijn, want Marholm bemerkte, dat hij de kraan wilde dichtdraaien.

Maar deze moeite scheen te vergeefs; er was geen beweging in de kraan te krijgen.

De „vloer” zag toen, dat Baxter met alle kracht aan de kraan werkte, maar het water bleef doorstromen.

Nu riep de geweldige van Scotland-Yard de „vloer”.

„Wat verlangt u, mijnheer de hoofd-inspecteur?” vroeg deze, terwijl hij een gezicht trok als een pasgeboren kind.

„Ik geloof, dat ik de kraan stukgedraaid heb,” riep Baxter. „Probeer jij eens haar dicht te krijgen.”

De „vloer” onderzocht den toestand en bemerkte al spoedig, dat Baxter den verkeerden kant opgedraaid had.

„U hebt de kraan niet kapot gedraaid, inspecteur, maar geheel opengezet,” zei Marholm. „Ziet u wel, als u naar dezen kant draait, dan is zij gesloten.”

„Houd je mond,” viel Baxter uit. „Ik heb je niet hier geroepen om mij de les te lezen, maar om de kraan dicht te draaien. Kom nu mee naar mijn bureau, ik heb nog een appetje met je te schillen.”

Juist toen hij weer bij zijn schrijfbureau kwam, belde de telefoon.

„Hallo, met wie spreek ik?” vroeg Baxter door het instrument.

Over het gelaat van den hoofd-inspecteur nu een vroolijke trek. Hij scheen zijn pijn en woede geheel vergeten te zijn.

„Wat? Een jonge dame?” riep hij. — „Zoo, zoo — zóó jong nog? — zeker — het zal een groote eer voor mij zijn op mijn geboortedag een bouquet van haar te ontvangen. Maar mag ik u een vraag doen — is zij alleen of onder begeleiding? — Alleen — o, dat is goed, ik zal binnen tien minuten in den banketbakkerswinkel zijn, is het niet Strand 215 — o, ja — ik zal haar reeds aan den bouquet herkennen. Ik zal mij dadelijk gereed maken. Dank u zeer!”

Hij hing het toestel op en op hetzelfde oogenblik ging ook een slank heer in den banketbakkerswinkel van de telefoon weg.

Vlak naast hem in de telefooncel stond Charly Brand, met een spottend lachje om den mond.

„In orde,” zei hij, toen de dame — die niemand anders dan Charly Brand was — den hoorn weer aan den haak hing. „Nu hebben wij den jarige in de val.”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een stille vereester.

Hoofd-inspecteur Baxter was zoo verlangend naar het nieuwe avontuur, dat hem per telefoon was beloofd, dat hij hijgend in den banketbakkerswinkel, waar de onbekende met haar verjaarsbouquet hem zou wachten, aankwam.

Er waren slechts enkele dames in den banketbakkerswinkel aanwezig, toen de hoofd-inspecteur van politie binnenkwam.

Onmiddellijk bij zijn binnentreden in de tea-room bespeurde hij, ook zonder den reuzenbouquet, dien zij in haar hand hield, de bijzondere mooie jonge dame met het blonde haar en den grooten hoed met kostbare zwarte pleureuses.

Maar de dame scheen hem niet te herkennen. Onverschillig keek zij naar de deur en Baxter werd inwendig woedend, want het was zeker, dat ook nu weer zijn ontbrekende baard de oorzaak was, dat de dame hem niet herkende.

Het was inderdaad zoo. Charly Brand had werkelijk den hoofd-inspecteur zonder zijn baard niet herkend en sprong daarom verschrikt op, toen Baxter naar zijn tafeltje kwam, een diepe buiging maakte en zei:

„Neem mij niet kwalijk, dame, dat ik u hier aanspreek, doch aan den grooten bouquet bemerk ik, dat u op mij wacht.”

„Onbeschaamde!” riep de lady toornig, „wie denkt u eigenlijk, dat u voor hebt?”

Charly Brand meende inderdaad, dat een vreemde zoo vrijpostig was om hem als dame aan te spreken.

„Hé,” zei de hoofd-inspecteur, „herkent u mij niet? — Op raad van een vriend heb ik mijn baard laten wegnemen.”

Thans herkende Charly Brand hem.

„O,” antwoordde hij, „nu herken ik u. U ziet er veel jonger uit. Maar — met den baard bevalt gij mij toch beter.”

„Zoo — beval ik u dan nu niet meer?” vroeg Baxter teleurgesteld.

„O jawel. Zelfs zeer goed!” luidde echter het geruststellende antwoord.

Baxter kuste haar de hand en antwoordde: „Ik zou mij nog gaarne een vraag willen ver-

oorloven, dame. Waaraan heb ik het te danken, dat u mij kent?”

„Dat zoudt u zeker wel gaarne willen weten,” antwoordde Charly Brand guldig. „Het is ook reeds vrij lang geleden, dat u met mijn vriendin Lissy hebt omgegaan.”

„Lissy — Lissy,” dacht de inspecteur. „Welke Lissy zou dat zijn?”

Hij kende misschien een dozijn Lissy's, maar durfde dat natuurlijk niet bekennen en daarom vroeg hij:

„O, kent u mij door juffrouw Lissy?”

Charly Brand moest lachen, want hij kende natuurlijk geen enkele Lissy.

„Jawel,” zeide hij. „Ik ken u door mejuffrouw Lissy, en toen u met haar omging, was ik, ik wil het wel bekennen, zeer jaloersch.

„Ik heb destijds uw verjaardag genoteerd en nam heden de gelegenheid waar om u persoonlijk een bouquet te overhandigen.”

Charly Brand bood bij deze woorden de bloemen Baxter aan, die ze met genoeg bekeek.

„Mijn broeder is ook een groote vereester van u, mijnheer de inspecteur,” ging Brand verder.

„Uw broeder?” vroeg Baxter verwonderd.

„Ja, mijn broeder,” antwoordde Charly Brand; „u hebt misschien reeds van hem gehoord. Hij heet Sunday.”

„Tot mijn spijt niet,” antwoordde Baxter. „Wat is uw broeder?”

„Hij is onderwijzer in het boksen,” luidde het antwoord.

„Onderwijzer in het boksen?” vroeg Baxter. — „Dat is uitstekend. Ik heb er reeds lang naar verlangd om met een onderwijzer in het boksen kennis te maken.”

„Wilt u dan misschien boksen leeren?” vroeg Brand onmiddellijk.

„Ja, zeer gaarne,” antwoordde Baxter.

„Mijn broeder zou er zich ongetwijfeld zeer over verheugen, als u hem wildet bezoeken,” ging Brand verder. „Ook hij zou u gaarne willen feliciteeren met uw geboortedag —”

„Ik ben gaarne bereid om met u naar uw broeder te gaan,” zei Baxter nu.

„Ja, maar —“ Charly Brand zweeg, alsof hij zich schaamde om verder te spreken.

„Maar —?“ informeerde Baxter.

„Ik moet u verzoeken,“ zei Brand met een preutsch mondje, „om mijn broeder er niets van te laten merken, dat —“

„Nu — en? —“ drong Baxter aan.

„Dat ik u hier met een bouquet heb opgewacht,“ zei Brand. „Mijn broeder zou dan ongetwijfeld woedend op mij en ook op u worden.“

„Ik begrijp u — ik begrijp u,“ zei Baxter met een blik van verstandhouding. „Wij zullen de zaak geheim houden.“

„Ik mag mij nu niet langer ophouden,“ ging Brand voort, „anders zou mijn broeder argwaan krijgen.“

Charly Brand stond op, maar dat strookte niet met Baxter's plannen.

„Maar, dame, blijf tenminste nog een half uurtje,“ drong hij aan.

„Neen — neen, waarde inspecteur, ik moet nu naar mijn broeder, daar kunt u mij terugzien,“ zei Brand.

„Nogmaals mijn beste gelukwensen!“

„Mag ik dan tenminste weten, waar mijnheer uw broeder woont?“ informeerde Baxter.

„Bloomstreet nummer zestien!“ luidde het antwoord.

„Bloomstreet nummer zestien,“ herhaalde Baxter.

„Ja,“ ging Brand voort, „in elk geval moet u een voorwendsel hebben om mijn broeder te bezoeken. Hij mag niet het geringste vermoeden hebben, dat u om mij komt, want dan zou hij verontwaardigd zijn. Hij weet namelijk, dat u met verscheiden dames liefdesbetrekkingen hebt gehad.“

„Maar, lieve dame,“ verontschuldigde Baxter zich, „dat is niets dan kwaadsprekerij. Ik ben zoo onschuldig en rein als de pas gevallen sneeuw. Ik heb nog nooit iets met dames te doen gehad. Maar wacht, ik kom daar op een goede gedachte! Ik zal zeggen, dat ik bij uw broeder les wil nemen in het boksen.“

„Zeer goed,“ antwoordde Charly Brand. „Dat is een goed voorwendsel. Dus tot weerziens, mijnheer de hoofd-inspecteur!“

Weder drukte inspecteur van politie Baxter een vurigen kus op de hand van Charly Brand en keek hem als een verliefde kater na, toen deze den banketbakkerswinkel verliet.

Een half uur later betrad Charly de woning van den bokser Philip Sunday. Hij ontmoette daar Raffles, die met zijn ouden onderwijzer eenige oefeningen maakte.

„Hallo, Charly, hoe is je avontuur afgelopen?“ informeerde Raffles lachend.

„Prachtig,“ lachte de gevraagde. „Baxter is met zijn licht ontvlambaar hart tot over de ooren op mij verliefd geworden en ik denk, dat hij binnen eenige minuten hier zal zijn.“

„Dan is oppassen de boodschap,“ zei Raffles. „En jij moet nu weer verdwijnen en aan den anderen kant der straat opletten, totdat Baxter het huis is binnengegaan. Alles moet volgens het programma worden afgedaan.“

De groote bokser Sunday schaterlachte en zei:

„Gentlemen, ik heb mij gedurende mijn gansche leven nog nimmer zoo op een bezoek verheugd, als op dat van den hoofd-inspecteur van politie Baxter.“

Brand was nauwelijks eenige minuten vertrokken, toen er aan de woning van Sunday werd gescheld en de hoofd-inspecteur van politie Baxter inderdaad verscheen.

„Wat wenscht u, mijnheer?“ vroeg Sunday, wiens vuisten in groote bokshandschoenen staken.

Baxter keek het vertrek eens rond en zag dat een lang slank heer, waarschijnlijk een leerling van den bokser, in een grooten leeren fauteuil zat, terwijl vóór hem, zoodat Baxter het gezicht van den leerling niet kon zien, een bediende stond, die met een grooten handdoek den uitgeputten leerling versche lucht toe-waaid.

„Ik ben hier gekomen — mijn naam is hoofd-inspecteur van politie Baxter, van Scotland Yard —“ hij zweeg een oogenblik, om zich van de uitwerking, die deze titel op den bokser maakte, te overtuigen, en ging daarna voort:

„Ik heb namelijk van uw grooten naam als onderwijzer in het boksen zeer veel gehoord, en wilde u verzoeken om mij ook onderricht in het boksen te geven.“

„Zeer aangenaam,“ antwoordde Sunday. „Juist bij uw beroep, mijnheer de hoofd-inspecteur, zou de kunst van te kunnen boksen van groot voordeel zijn. U kunt dan op een gansch andere manier klappen onder het publiek uitdeelen. Na drie uur onderwijs sta ik u borg, dat u zulk een behendigheid zult hebben, dat u ieder persoon, ja zelfs een bokser, met één enkelen vuistslag zult neervellen.“

„Dat is prachtig!“ antwoordde Baxter. „Een dergelijke kunst had ik mij reeds lang gewenscht.“

„Deze vaardigheid kunt u van mij leeren,“

ging Sunday voort. „Natuurlijk laat ik mij als onderwijzer voor mijn lessen betalen.”

„Dat spreekt vanzelf,” antwoordde de hoofd-inspecteur. „Zeg mij, welken prijs u verlangt. Wat is het tarief?”

„Mijn leerlingen behooren tot de eerste kringen,” antwoordde de kampioen-bokser. „Ik heb bijvoorbeeld den Lord-Mayor Aberdeen geheel gevormd. Ik heb als leerlingen de Lords Dugley, Halpern, Jatow, Crowbrown en Melvell gehad, en nog verscheiden andere voorname heeren onderricht gegeven.”

Baxter boog het hoofd bij het hooren van Englands eerste mannen. Hij vond zich, ondanks zijn titel als hoofd-inspecteur van politie, zeer nietig.

„U kunt wel nagaan, mijnheer de inspecteur,” vervolgde Sunday, „dat ik het niet noodig heb, om mijn kunst iederen burgerman te leeren.

„Ik ben zeer verwend, en het honorarium dat ik ontvang, bedraagt dikwijls een klein vermogen.”

Nu werd het den hoofd-inspecteur toch plotseling angstig te moede. Deze man scheen voor hem onbetaalbaar te zijn.

„Doch ik ben geneigd,” aldus ging Sunday voort, „een burgerman zooals u bijvoorbeeld, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie, als leerling voor een minder bedrag aan te nemen, als u toont eenigszins aanleg te hebben.

„Ik heb hier verscheidene heeren, die ik uit eigen belang les geef. Wij kunnen, als u het goed vindt, onmiddellijk een kleine proef nemen, opdat ik daarna een oordeel kan vellen.

„Hé, Tom —”

De bediende ging naar zijn meester en zei: „Yes, master. What is the matter?”

„Trek dezen heer zijn jas uit en geef hem een costuum en een paar bokshandschoenen,” beval de kampioen. „Ik wil met hem een kleine oefening doen.”

Nu werd Baxter nog angstiger. Hij wist, dat hij een zeer slecht vechter was. Bij de klop-partijen met de „vloot” had hij steeds het onderspit moeten delven.

En nu moest hij met een meester in het boksen in het strijdperk treden.

Maar hij durfde zich in geen geval weer terugtrekken, en buitendien hoopte hij, dat ieder oogenblik de zuster van den bokser, voor wie hij hierheen was gegaan, verschijnen zou.

Terwijl de bediende hem de jas uitrok, hem zijn vest en das afnam en hem de zware, dikke leeren handschoenen aantrok, zei de kam-

pioen-bokser tot den leerling, die nog altijd uitgeput in den stoel zat:

„Ik weet waarlijk niet, mijn beste Lord, waar mijn zuster blijft. Ik vermoed, dat zij is uitgegaan.”

„Ik kan u mededeelen,” zei de bediende, „dat miss Sunday hierover naar den bloemenwinkel gegaan is; zij zal zeker de een of andere kennis op haar geboortedag willen gaan gelukwenschen.”

Baxter transpireerde van angst, toen hij plotseling over zijn geheimzinnig rendez-vous hoorde spreken. Buitendien durfde hij den persoon, die in den leuningstoel zat, en dien de bokser met Lord had aangesproken, volstrekt niet aan te zien. Hij bezat te veel eerbied voor een Engelschen Lord.

Op dit oogenblik werd de deur geopend en Miss Sunday — of, beter gezegd, Charly Brand — kwam binnen.

Nauwelijks zag de hoofd-inspecteur haar, of Charly deinsde verschrikt terug, wat natuurlijk slechts komediespel was, en riep:

„Mijn hemel!”

„Wat is er?” riep de kampioen-bokser. „Waarom schrik je van dezen heer?”

„Niets — niets” — stamelde Charly Brand.

„Dat is wel waar!” riep de bokser, en zijn oogen rolden van woede.

„Tusschen jou en dezen heer schijnen relaties te bestaan, die ik niet ken. Ik zag je schrikken toen je hem zaagt. Beken maar. Ken je hem?”

„Neen — neen — ik ken den hoofd-inspecteur niet!” ontkende Brand.

„Ha!” riep de bokser, „nu heb ik je gesnapt.”

Hij wendde zich tot den hoofd-inspecteur en vroeg:

„Durft u mij op uw eerewoord verzekeren, dat u mijn zuster niet kent?”

Baxter wist niet wat hij moest antwoorden. Hij had even goed als de bokser gehoord, dat de gewaande dame hem bij zijn titel genoemd had en daardoor had verraden, dat zij hem kende.

„Gij zijt dus,” vroeg de bokser, „mijn zuster nageloopt?”

„Neen — neen — pardon! —” riep Baxter. „Dat heb ik niet gedaan, maar uw zuster heeft mij gezegd, dat u mij met mijn geboortedag wilde feliciteeren.”

„Wie — ik?” riep de bokser en zette een verbaasd gezicht. „Ik weet niet eens, dat u jarig bent.”

„Maar de dame beweerde het toch," stamelde Baxter.

„U bent dus met mijn zuster samen geweest?" vroeg Sunday.

„Ja, uw zuster heeft mij gelukgewenscht," bekende Baxter nu.

Thans wendde de bokser zich tot zijn zuster:

„Beken de waarheid," riep hij uit. „Ken je den hoofd-inspecteur van politie reeds lang?"

„Neen — neen — Philip!" zei Brand met krokodillentranen in zijn oogen.

„Hebt je hem heden ergens ontmoet?" drong de kampioen-bokser aan.

Baxters knieën knikten.

„Ja," zuchtte Charly Brand. „Ik heb den inspecteur een bouquet gebracht —"

„Nu wordt het nog mooier," zei Sunday kwasi-verontwaardigd. „En heb je hem gezegd, dat ik hem met zijn geboortedag wilde feliciteeren?"

„Ja, Philip," snikte Brand. „Ik wilde den hoofd-inspecteur namelijk in de gelegenheid stellen om met je te spreken."

„Goed," riep de bokser. „Ik zal met hem spreken. Toon mij, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat ge moed hebt en boksen kunt. Als ge mij bewijst, dat ge eenig verstand van boksen hebt, dan heb ik er niets tegen, dat ge met mijn zuster omgaat. Komaan dus."

„O hemel, sta mij bij!" bad Baxter in stilte, toen hij voor den bokser stond en deze zijn vuist tegen hem ophief.

Wat er nu gebeurde, was zóó komisch, dat Raffles, die, zooals de lezers begrepen zullen hebben, zich als leerling had voorgedaan, zich den buik moest vasthouden van lachen.

Sunday begon hem volgens de regelen der kunst, der edele kunst van zelfverdediging, zooals het eenigszins euphemistisch heet, te bewerken.

Eerst ontving Baxter een onberispelijke upper-cut tegen den kaak, daarna een goed gerichte maagstoot, die hem voor eenige minuten den adem benam en daarna een smash tegen de borst, die hem als een tol in het rond deed draaien, terwijl hij intusschen den hemel voor een doedelzak aanzag.

Eindelijk vloog hij als een bal op een stoel, dien Raffles had leeggemaakt, lag daar met uitpuilende oogen en hapte naar lucht, terwijl de bediende naar hem toe kwam en hem met een doek frissche lucht toewaaide.

Intusschen begonnen Raffles en Sunday een nieuwe bokspartij.

Baxter keek er niet eens naar, maar plotseeling sprong hij op, omdat de bokser hem toeriep:

„Sta op, inspecteur, u hebt nu lang genoeg uitgerust. Nu komt het tweede gedeelte."

„Ik zie er van af — ik zie er van af!" riep Baxter en trachtte de bokshandschoenen uit te doen.

Maar dat was niet mogelijk; dat kon alleen een ander doen.

„Wat," schreeuwde de bokser, „u bewijst mij niet alleen dat u niet boksen kunt, maar tevens dat u laf bent! —"

„Zet hem op zijn beenen, Tom, opdat ik zijn lafheid er uit bons."

Tom en Raffles pakten den inspecteur bij zijn nekvel en plaatsten hem voor den bokser.

„Zoo, mijnheer de inspecteur," riep deze, „nu zal ik het u afleeren om met mijn zuster amourettes aan te knopen. Daar — een stoot rechts — daar — een smash links." — Baxter had een gevoel, alsof zijn oogen uit hun kassen rolden en zijn gezicht als een luchtballon opzwol.

Nog een vuistslag midden op zijn neus en de bediende van den bokser pakte hem beet — de deur werd opengetrokken en Baxter werd er uitgesmeten.

Eerst buiten maakte de bediende hem de bokshandschoenen los en zei:

„Het is beslist noodig, dat u boksen leert, mijnheer!"

Baxter echter had er genoeg van. Hij wist den volgenden morgen niet eens hoe hij thuis gekomen was.

Maar gedurende den ganschen nacht moest zijn huishoudster Eulalia Quickebuik, hem koudwater omslagen en compressen op het gezicht leggen.

ZESDE HOOFDSTUK.

De hotel-sirene.

Met een opgezwollen gelaat verscheen Baxter den volgenden morgen in het hoofdbureau van politie.

Toen de „vloot" hem aankeek en zich op de lippen beet, om niet in lachen uit te barsten, schreeuwde de inspecteur:

„Lach niet, kerel! Ik heb gisteravond gevochten. Gevochten als een leeuw, zeg ik je! Ik ben met misdadigers aan de Theems slaags geraakt. Ik heb hen, helaas, niet kunnen arresteren, daar ik hen in mijn woede in de Theems geworpen heb."

„Goddam," schreeuwde de „vloot", „dan zijn de kerels verdronken!"

„Zonder twijfel," antwoordde Baxter, een krijgshaftige houding aannemend, „ik heb geen enkele boven water zien komen. Zij zullen waarschijnlijk reeds in den Oceaan hun graf gevonden hebben. Een rechtvaardige straf voor die schurken."

„Zij hebben zich zeker erg verweerd?" informeerde Marholm belangstellend.

„Je vergist je," antwoordde Baxter en fronste de wenkbrauwen. „De kerels hebben niet veel tijd gehad om tegenstand te bieden. Je kent mij toch? Ik heb eenvoudig aangepakt, toen een stomp — een slag — en een der kerels lag in de Theems."

„En de overigen?" vroeg Marholm.

„Die vlogen er achteraan," zei Baxter krijgshaftig.

„Goddam!" riep de „vloot", „maar u hebt toch ook eenige vuistslagen ontvangen."

„Jawel," bekende Baxter, „toen ik hen trachtte te redden. Ik wilde de kerels volstrekt arresteren en sprong hen in de Theems achterna."

„En? — Hebt u geen van hen kunnen pakken?" vroeg Marholm.

„Nee, mijn beste Marholm," zei Baxter. „De stroom was zóó hevig, dat, toen ik in het water sprong, de kerels reeds waren verdwenen."

„Heeft de stroom u dan niet meegesleurd?" wilde de vloot weten.

„Dat kon niet," luidde het antwoord, „want ik hield mij aan een touw vast. Aan dat touw heeft men er mij toen uitgetrokken, en het publiek meende eerst, omdat het mij niet kende, dat ik een der misdadigers was, en voordat ik het beletten kon, mishandelde men mij. Zie je, zoo heeft men mij toegetakeld."

„Dat is heel erg," zei de „vloot", „dat moest toch aan de couranten gemeld worden, want wat u gedaan hebt, is waarlijk een heldendaad."

„Nee, je moogt er niets van aan de couranten melden, Marholm," zei Baxter snel, „want evenals alle andere hoogstaande mannen, wil ik mijn daden niet bekend gemaakt zien. Ik houd van bescheidenheid."

„Eigenaardig," dacht de „vloot". „Als hij anders een verroesten spijker op straat vindt, dan geeft hij er de couranten kennis van. En nu — wel — dat klopt niet. Ik geloof, dat mijn chef ergens klappen gekregen heeft."

Met deze gedachten ging hij voor zijn schrijfbureau zitten en ging door met zijn werk.

Een half uur later ontving Baxter een briefje op rose papier, dat hij met de grootste nieuwsgierigheid opende en las:

De inhoud van dezen brief luidde als volgt:

„Hooggeachte Vriend!

Met heete tranen, met een verscheurd hart, met een ongelukkig gevoel alsof ik een zware misdaad begaan had, schrijf ik dezen brief.

Ik vraag u vergiffenis, omdat ik de oorzaak ben geweest, dat u bij mijn broeder in zulk een vreeselijke positie geraakt zijt.

Ik heb een verschrikkelijke scène met hem gehad en ben van hem weggelopen.

Ik zou u hedenavond gaarne willen spreken, maar ik verzoek u om bij mij te

komen zonder opzien te verwekken. Ik logeer in hotel „Splendid“.

Als u met de lift naar boven gaat, dan vindt u mijn kamer op de tweede étage no. één. Uit voorzichtigheid, dat u zich niet kunt vergissen, zal ik mijn schoentjes voor de deur zetten.

Ik verwacht u tegen elf uur en verblijf

Uwe rouwmoedige

ELLY SUNDAY."

Baxter die nog pijn aan zijn wangen had van de slagen, die hij van den bokser ontvangen had, en wiens hoofd klopte als een stoomhamer, liet zich toch weer in een nieuw avontuur medeslepen.

„Schitterend“, dacht hij. „Nu heeft de bokser het domste gedaan, wat hij kon doen; nu zijn zuster gezien heeft, hoeveel ik door haar geleden heb, bemint zij mij nog veel meer.“

Hij stak den brief in zijn borstzak, en de „vloot“ verwonderde er zich over, dat de hoofd-inspecteur in zulk een goede luim scheen geraakt te zijn.

Baxter vermoedde niet, dat Raffles hem een nieuwe poets wilde spelen.

Dienzelfden middag betrokken Charly Brand, als dame gekleed, en de bokser Sunday twee vertrekken dicht naast elkaar op de tweede étage in hotel „Splendid“.

Om tien uur was het souper afgelopen en nadat Charly Brand zich ter ruste had begeven, had hij, zooals het in de hotels gewoonte is, zijn schoenen — damesschoentjes — voor de deur gezet.

Eenige oogenblikken later opende Sunday zijn kamerdeur, nam de door Charly Brand neergezette dameslaarsjes weg en verruilde ze met zijn eigen.

Zijn eigen zware laarzen zette hij voor de deur van Brand's kamer.

Om elf uur kwam Baxter met de lift naar boven.

Tot den liftjongen had hij alleen gezegd: „tweede étage.“

Toen hij in de gang stond, overtuigde hij zich met een vluchtigen blik, waar de dameslaarsjes stonden.

Hij klopte aan en daar hij geen antwoord kreeg, opende hij de deur en trad de donkere kamer binnen.

„Hé“ — fluisterde hij met bevende stem — „miss Elly — slaapt u reeds?“ —

Hij luisterde voorzichtig of miss Elly zich ook verroerde. Op zijn teenen sloop Baxter verder in het vertrek en ontdekte, dat in het midden daarvan een ledikant stond, daar hij zich aan de ijzeren pooten gevoelig de schenen stootte.

Thans hoorde hij ook, dat iemand daarin ademhaalde.

Hij dacht een oogenblik na, wat hem te doen stond.

Uit een welvoegelijkheidsoogpunt had hij het vertrek dadelijk weer moeten verlaten.

Maar hij werd door zijn hartstocht medegesleept en bovendien was hij door miss Elly uitgenoodigd om te komen.

Eindelijk hoorde hij een langgerekten zucht.

„Ik ben het, miss Elly, schrik maar niet“, fluisterde Baxter en ging nog een schrede vooruit.

Hij tastte voorzichtig langs den rand van het ledikant, om misschien een hand van zijn aangebedene te kunnen grijpen.

En jawel — hij voelde een hand. Maar in zijn opgewondenheid bemerkte hij niet, dat het geen dameshand was.

Hoofd-inspecteur Baxter boog zich over de hand, drukte er een gloeienden kus op, viel op zijn knieën en fluisterde, in de meening dat zijn aangebedene het zou hooren:

„O, miss Elly, ik bemin u — ik bemin u zoo vurig, dat ik alle vuistslagen van uw broeder gaarne nog eens in ruil voor uw liefde ontvangen wou —“

„Dat kan gebeuren!“ schreeuwde een basstem, die Baxter in de ooren klonk als het bazuïngeschal van het laatste oordeel.

Op hetzelfde oogenblik werd hij beetgepakt; in plaats van zijn aangebedene Elly, was een reus van een kerel uit het bed gesprongen, drukte op een electricischen knop, waardoor het personeel van het hotel geroepen werd, terwijl Baxter in zijn doodsangst onder het ledikant kroop.

Van daar uit zag hij, dat het electricische licht ontstoken werd en hoorde hij stemmen in de gang; de deur werd opengetrokken en de man met zijn basstem riep:

„Er is een roover hier binnengedrongen. Het zal Raffles wel zijn!“

„Dien zullen wij wel krijgen,“ riepen de bedienden. „Waar zit hij?“

„Onder het ledikant,“ luidde het antwoord. Nu volgde er een woest tooneel.

De bedienden trokken Baxter bij de voeten onder het ledikant weg en vóór dat hij nog iets zeggen kon werd hij zóó op vuistslagen, stom-

pen en schoppen getraceerd, dat hem hooren en zien verging.

De strijd werd in de gang voortgezet.

Eindelijk haalde Baxter in zijn doodsangst een revolver te voorschijn en begon blindelings op zijn aanvallers te schieten.

Maar daar hij een even slecht schutter als bokser was, miste hij zijn doel en kreeg hij nog steeds meer klappen. Ten slotte werd de revolver hem afgenomen en kreeg hij met de kolf van het wapen een dracht slagen op zijn hoofd.

Eenige oogenblikken later kwamen er agenten van de straat, boeiden hem en sleepten hem, in weerwil van zijn geroep: „Ik ben hoofd-inspecteur Baxter!“, naar den naastbijgelegen politiepост.

„O Elly — Elly — Elly —“ kreunde hij, toen hij in de cel zat en er op wachtte dat er een agent van Scotland Yard kwam, om de politie te bewijzen, dat zij den chef van de Londensche politie gepakt hadden.

Eerst tegen drie uur des ochtends kwam er een hogere beambte en verklaarde, zoodra hij Baxter zag, dat men inderdaad den geweldigen hoofd-inspecteur van politie gearresteerd had.

Nu besloot Baxter zich te wreken.

Als een brullende leeuw schreeuwde hij tot de agenten:

„Iersche waterhoofden — idioten — roovers — moordenaars — misdadigers“ — ja, er was geen scheldwoord of hij slingerde het den brave agenten naar het hoofd.

Deze stonden als verbluft tegen den muur.

Eindelijk commandeerde Baxter zes man en beval hen om naar hotel „Splendid“ te gaan, en den kampioen-bokser, de bedienden, den portier, den eigenaar, die hem als roover had laten arresteeren, naar het politiebureau te brengen.

Dat dit onwettig was, baarde Baxter geen

zorg. Hij had slechts één verlangen: zijn woede te koelen.

Een half uur daarna brachten de agenten de lieden op he bureau en het eerste, wat Baxter deed, was, dat hij ieder der bedienden een klinkende oorvijg gaf en den hotelhouder toeschreeuwde:

„Jij bent de eigenaar van een roovershol. Ik zal morgen je vergunning laten intrekken!“

Daarna keek hij om naar dengene, die de oorzaak van alles was, naar den kampioen-bokser, maar bemerkte, dat deze afwezig was.

De agenten verzekerden hem, dat de man het hotel reeds verlaten had.

Thans wendde de eigenaar van het hotel zich tot Baxter en verklaarde hem, dat hij hem wegens beïediging zou aanklagen.

„Het is mij om het even,“ antwoordde Baxter, „of u dat doet of niet. Ik ben er van overtuigd, dat uw hotel een roovershol is.“

„Dat zal u duur te staan komen,“ riep de hotelier.

„Goed,“ antwoordde Baxter, „en als u nu den mond niet houdt, dan laat ik u gedurende vier-en-twintig uur op water en brood opsluiten.“

Zoodra de hotelier met zijn personeel vertrokken was, nam deze een auto en reed naar de nachtedactie van de „Times“.

Hier deelde hij het avontuur van Baxter aan den redacteur mede en deze schreef nog in denzelfden nacht een artikel, dat den volgenden morgen in de „Times“ stond.

Londen had weer reden tot lachen, toen het las:

„Hoofd-inspecteur van politie Baxter gearresteerd als Raffles.“

En daarop volgde een beschrijving, hoe men Baxter onder het ledikant had weggetrokken en waarom hij zich in het nummer der kamer vergist had.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Zij konden niet bij elkaar komen.

Den volgenden ochtend zei Raffles tot Charly Brand en den bokser Sunday:

„Ik rust niet eerder, vóórdat wij den hoofd-inspecteur van politie Baxter geheel van zijn minnarijen genezen hebben. Wij moeten den man zóó ver brengen, dat hij, als hem een dame maar een beetje lief aanziet, op den loop gaat, daartoe moet hij nog een lesje hebben.”

„Dat zal niet mogelijk zijn, Edward”, beweerde Charly Brand, „je zult den man niet kunnen veranderen.”

„Dat geloof ik toch wel, Charly,” beweerde Raffles, „en om dat doel te bereiken, moet jij nog eens aan het werk gaan.”

„Om 's Hemels wil,” riep Charly Brand, „laat mij er nu buiten.”

„Dat zal je niets helpen, old boy,” lachte Raffles. „Je moet je op ridderlijke wijze offeren voor de dames, die iederen dag door Baxter vervolgd worden.”

„Zijn Don Juan-streken moeten er eigenlijk uitgeranseld worden.”

„Ik zou wel eens willen weten, Edward,” hernam Brand, „waarom de man zijn mooien puntbaard heeft laten wegnemen?”

„Daar heb ik ook reeds over nagedacht,” zei Raffles, „en ik kan er geen andere verklaring voor vinden, dan dat hij dat alleen uit ijdelheid heeft gedaan, om naar zijn meening jonger te schijnen.”

„Of,” zei Brand lachend, „hij wil zich voor jou onkenbaar maken.”

Nu begon Raffles te lachen en zei:

„Door zijn vreemd uiterlijk was het hem inderdaad bijna gelukt, mij te verschalken. Toen jij in den banketbakkerswinkel waart en ik voor de deur op het verschijnen van den hoofd-inspecteur wachtte, stond ik verbaasd, toen jij mij mededeelde, dat hij langs mij heen den winkel binnengegaan was.

Hij zou er trotsch op kunnen zijn, dat het hem voor den eersten keer, gedurende al de jaren dat ik hem ken, gelukt is, mij te foppen.”

„Ik zal den hoofd-inspecteur een schriftelijke uitnoodiging zenden om deel te nemen aan den nieuwen boksercursus,” zei de bokser,

„Hij zal er wel genoeg van hebben en geen lessen meer verlangen”, zei Raffles.

„Neen, Charly, ik weet wat beters, je moet nu weer een van je gekleurde briefjes aan Baxter zenden, opdat wij in de gelegenheid komen, hem eindelijk een laatste dosis geneesmiddelen toe te dienen.”

Inspecteur Baxter liep dienzelfden ochtend als een krankzinnige door zijn bureau.

Bij ieder, dien hij ontmoette, klaagde hij over zijn arrestatie en zijn mislukt bezoek aan het hotel.

„Ik verbied je,” riep hij tot de „vlooi”, „van nu af aan nog een courant te lezen. Ik wil ten minste iemand in mijn omgeving hebben, die niet tegen mij opgehitst wordt door de courantschrijvers, die mij reeds sedert jaren met hunnen haat vervolgen.

„Het artikel, dat zij tegen mij geschreven hebben over het voorgevallene in het hotel, is zóó zot, als ik in lang niet beleefd heb.”

„Dien dan toch een aanklacht in tegen de journalisten en zorg er voor, dat zij gestraft worden!” meende Marholm.

Baxter maakte een afwijzende beweging en zei:

„Neen, het loont de moeite niet, Marholm. Ik zal nooit aanklacht doen wegens beleediging; dat is zoo kleinzielig.”

„Ik ken je wel beter,” dacht de „vlooi”. „Je bent angstig, dat al je schanddaden bij zulk een proces bekend worden en dat je dan zoo zeker als tweemaal twee vier is uit den dienst ontslagen wordt.”

Overluid zeide hij:

„U hebt gelijk, mijnheer de inspecteur. Eigenlijk kunnen dergelijke lieden u ook niet beleedigen.”

Op dit oogenblik kwam de post en bracht onder anderen het rose briefje van Charly Brand.

Met oogen vol wantrouwen bekeek Baxter het.

Om veilig te zijn, dat niemand hem bespiedde, ging hij naar het kleine aangrenzende vertrek, opende daar de enveloppe en las het volgende:

„Waarde hooggeachte hoofd-inspecteur van politie!

Ik ben bijna gestorven van angst, toen ik vernam, dat het vreeselijk lawaai, dat ik dezen nacht naast mijn kamer hoorde, veroorzaakt is door een ongelukkig misverstand. De een of andere schurk moet zich de grap veroorloofd hebben, mijn laarsjes voor een andere deur te zetten. Ik behoef u wel niet te verzekeren, dat ik geheel onschuldig ben en met heete tranen het onaangename feit betreur, dat voor u daarvan het gevolg is geweest.

Ik zal u een sleutel zenden, dien een picollo u om twee uur zal brengen. Deze sleutel past op de villa „Pemberton“, het u wel bekende ontspanningsoord bij Londen. Ik heb in Pemberton bij een zeer nette weduwe, mrs. Webster, eenige kamers op de tweede étage gehuurd.

Het zijn drie allerliefste kamertjes en ik verzoek u hedenavond om elf uur bij mij te komen, om eens ongestoord met mij te kunnen spreken.

U kunt zich niet vergissen. U opent de huisdeur met den sleutel, loopt de trap op, en klopt aan de eerste deur.

Niemand zal u lastig vallen, omdat ik de étage alleen bewoon. Bij dag kan ik u tot mijn spijt niet ontvangen, omdat ik vrees dat mijn broeder het huis bespieden laat.

Gegroet van uwe

ELLY SUNDAY.”

Al de ellendige uren, die Baxter tot nu toe door zijn kennismaking met de jonge dame beleefd had, waren vergeten; hij werd dadelijk weer vroolijk en verheugde zich er over, dat hij toch eindelijk zijn prooi zou machtig worden.

De „vloer“ verwonderde er zich over, dat de hoofd-inspecteur, in weerwil van zijn opgezwollen gelaat, weder zoo goed geluimd was en vermoedde wel, dat zijn machtige chef weer de een of andere dwaasheid zou uithalen.

Precies om twee uur bracht een boy in een verzegeld couvert den sleutel.

Een rose zijden lintje was er aan bevestigd. Met verliefde oogen bekeek Baxter den sleutel en stak hem daarna in zijn zak.

Die sleutel zou hem het geluk ontsluiten.

Wat dat geluk was, zullen de volgende bladzijden vermelden.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het bezoek in de villa.

Pemberton, een klein, idyllisch villastadje bij Londen, waar eenige honderden rijke ingezetenen van de hoofdstad den zomer plachten door te brengen, lag in rust en vreedzame avondstilte, toen Baxter, nadat hij uit den Londenschen trein was gestapt, zich naar het door miss Elly Sunday opgegeven adres begaf.

Het was reeds tien uur des avonds, en de politie-beambten, die den nachtdienst in het kleine stadje hadden, keken Baxter, dien zij niet kenden, eenigszins wantrouwend na.

Als inspecteur van politie had Baxter dit moeten zien, maar hij was te verliefd en te veel vervuld van zijn op handen zijnd avontuur, dan dat hij daaraan eenige aandacht schonk.

Hij liep langs de lage huizen, welke gewoonlijk slechts uit een enkele verdieping bestonden en bijna alle zonder uitzondering een klein voortuintje bezaten, dat met een hek van den straatweg was afgescheiden.

Al deze huizen geleken als twee druppelen water op elkaar, zoodat het geruimen tijd duurde eer Baxter zich in zooverre georiënteerd had, dat hij op den goeden weg was.

Maar eindelijk dan toch had hij de goede richting te pakken en als een fregat voor den wind stevende hij naar zijn doel toe.

Zijn komst werd intusschen reeds verwacht, hoewel niet op de wijze zooals Baxter zich die gedacht had.

In de door miss Elly Sunday genoemde villa woonde inderdaad een oude, zeer rijke en buitengewoon verstandige weduwe, mrs. Webster genaamd.

Zij was de vrouw van een voormalig scheepskapitein en had na diens dood den vroegeren kok van haar man, toen het schip verkocht was, als knecht in haar dienst genomen.

De bokser Sunday kende de oude dame en wist, dat zij dezen dag op reis zou gaan.

Hij had de rijke dame des namiddags nog bezocht, en daar hij op zeer vertrouwelijken voet met haar stond, gedurende den tijd van

haar afwezigheid haar allerlei inlichtingen betreffende den ouden bediende, die thuis bleef, gegeven. Onder anderen had hij haar aangeraden dat zij, daar zij zooveel kunstvoorwerpen van waarde in huis had, voor alle zekerheid een particulier detective moest aannemen.

Al deze raadgevingen vonden een open oor en vóórdat de dame op reis ging, stelde hij John Raffles als zoodanig aan haar voor. —

Op deze wijze had Raffles dus de beschikking gekregen over het huis, waarin hij Baxter thans met ongeduld afwachtte en waar hij hem een ontvangst zou bereiden, welke den hoofd-inspecteur van politie waarschijnlijk voor zijn heele verdere leven zou heugen.

Deze heer was intusschen op zijn tocht door het stadje thans in zooverre gevorderd, dat hij de straat, waar het huis stond had ingeslagen.

Het duurde dan ook niet lang of hij stond voor het hek, waarvan hij het piepende deurtje voorzichtig opende. Met voorzichtige passen om het kiezel onder zijn voeten zoo weinig mogelijk te doen knarsen, stapte hij nu naar de straatdeur van het villatje toe.

Stipt om elf uur sloot Baxter de voordeur der villa met den verkregen sleutel open en trok haar weder achter zich dicht, streek een lucifer aan en begaf zich naar de trap, welke naar de bovenste étage voerde.

Opdat hij geen gedruisch zou maken, had hij in de vestibule zijn laarzen uitgetrokken en droeg die in de hand.

Toen hij op de bovenste étage stond, klopte hij, volgens afspraak aan de aangewezen deur en wachtte eenige seconden. Plotseling straalde de heldere lichtbundel van een elektrische zaklantaarn hem in de oogen, de loop van een revolver werd hem onder den neus gehouden en met knipperende oogen, terwijl de knieën onder hem knikten, zag de hoofd-inspecteur van politie eensklaps de donkere gestalte van een man, die hem toeriep:

„Handen omhoog, kerel, of ik schiet!”

„Pardon!" wilde de overrompelde zeggen, toen ten tweeden male het bevel klonk.

Nu hief Baxter zijn handen omhoog en bleef bevend van angst staan.

„Dat is een gelukkige vangst!" riep de man met de zaklantaarn en ging de trappen af.

„Hé, Jim!"

Eenige seconden later klonk van beneden het antwoord:

„Yes, Mr. Walter. Ik kom!"

Met haastige schreden stormde de kok de trappen op. Hij pakte onmiddellijk Baxter bij den nek en hield hem als een goed gedresseerde doghond vast.

„Laat mij los!" schreeuwde Baxter. „Ge vergist u in mijn persoon. Ik ben geen inbreker! Ik kom volgens afspraak miss Sunday bezoeken!"

„Breng dien praatjesmaker naar beneden, Jim!" gebod de man met de lantaarn, „opdat wij den kerel bij het licht kunnen zien."

Gestompt, getrapt en voortgeduwd kwam Baxter ten slotte op zeer onzachte wijze beneden en werd door den kok naar de ontvangkamer gesleurd.

Raffles, die een vuurroode pruik en dito snor droeg, maakte den indruk van een Ierschen nachtwacht en zag er uit om stoute kinderen naar bed te jagen.

„Verontschuldig mij, mijnheer," zeide Baxter nu, en wilde de handen omlaag laten zakken om-in zijn zak te grijpen.

Doch onmiddellijk commandeerde de vreemdeling:

„Handen omhoog, schurk, totdat ik je veroorloof ze weer omlaag te houden. Hé, Jim, onderzoek de zakken van den kerel eens!"

„Ik ben geen kerel!" schreeuwde Baxter, „doch een fatsoenlijk, eerbiedwaardig man. Ik was van plan, om naar aanleiding van een brief, miss Sunday hier te bezoeken."

„Een mooie uitvlucht," riep Raffles. „Je hebt zeker ergens vernomen, dat deze dame hier hedenmiddag haar intrek wilde nemen, doch je hebt, voor jou, jammer genoeg, niet gehoord, dat de eigenares van het huis op het laatste oogenblik van besluit veranderd is en dat miss Sunday hier niet kon zijn. Je verontschuldiging zal je dus niet veel baten."

„Ik bezweer u, mijnheer, dat ik een fatsoenlijk man ben, namelijk de hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard," zei Baxter stamelend.

„Die is prachtig," lachte Raffles. „Ja zeker naar Scotland Yard zul je gaan. Ja, daar hoor je inderdaad. Maar, beste vriend, ik ken

den hoofd-inspecteur van politie zeer goed. Hij heeft een mooien puntbaard en niet zoo'n gladgeschoren boeventronie als jij. Neen, beste vriend, met die praatjes moet je mij niet aankomen. Te vergeefs zul je echter hier niet ingebroken hebben."

„Ik heb hier niet ingebroken," riep Baxter. „U kunt u ervan overtuigen, ik heb de deur met geen looper, doch met een sleutel opengesloten."

„Waarmede je de deur hebt opengesloten, vrindlief, is mij volmaakt onverschillig," ging Raffles voort. „Het feit, dat je de gesloten deur hebt opengemaakt, en zonder daartoe het recht te hebben, je toegang in dit huis verschaft hebt, om hier te stelen, zul je niet kunnen loochenen."

„Ik bezweer u, mijnheer, dat ik hier niet heb willen stelen!" jammerde Baxter.

„Wat?" schreeuwde Raffles, „je hebt hier niet willen stelen, jou schurk? Sta toch niet zoo erbarmelijk te liegen!"

„Neen — inderdaad niet. Dat kan ik bezweren," hield Baxter vol.

„Je bent een eerlooze schurk!" riep Raffles opnieuw. „Wat wilde je dan bij miss Elly Sunday? Wilde je haar soms bezoeken, om haar goeden dag te zeggen?"

„Jawel, dat wilde ik," gaf Baxter toe.

Raffles begon luidkeels te lachen en zei:

„Beste man, je moet het liegen nog wat beter leeren. Ik zal je eens zeggen, wat je bij haar wildet, je kwaamt om haar te bestelen!"

„Ik wil het u nogmaals bezweren, dat ik geen oneerlijke bedoelingen had. Ik geloof ook niet, dat juffrouw Sunday eenig vermogen heeft," zei Baxter.

„O ja —" antwoordde Raffles op gerekten toon. „Zij bezit veel rijkdommen. Doch waarom zullen wij hier nog langer onnoodig staan praten? Je zult uit dit huis een herinnering meenemen, dat voortaan je de lust voor dergelijke inbraken zal vergaan. Hé, Jim!"

„Yes, Mr. Walter?" riep de kok terug.

„Schel Mr. Sunday op," beval Raffles, „dat is de bokser — je kent hem wel? De broer van miss Sunday!"

„Yes, Mr. Walter," knikte de kok.

„Wel, zeg Mr. Sunday," ging Raffles voort, „dat hij dadelijk hier moet komen, er is hier een aardig zaakje voor hem."

„Ik zal er voor zorgen," zei de kok en ging de kamer uit.

Baxter brak het angstzweet uit.

„Ik verzoek u beleefd om den bokser niet te roepen," jammerde hij met gevouwen han-

den, die hij boven zijn hoofd tezamen sloeg.

„Houdt je mond!" riep Raffles.

„Je zult mij niet bevelen, wat ik moet doen. Het zal den bokser Sunday zeer aangenaam zijn je te leeren kennen; een gemeenen inbreker, die des nachts zijn zuster bezoeken wil. Gelukkig, dat de dame in kwestie niet hier was. Misschien hadt je haar wel vermoord!"

„Ik verzeker u nogmaals op mijn woord van eer, dat ik geen inbreker ben," zuchtte Baxter. „Haal gerust uit mijn borstzak mijn legitimatiebewijs. Dan zult u zien, dat ik inderdaad degene ben, die ik gezegd heb te zijn."

Raffles, die Baxter steeds de revolver voor hield, ging naar hem toe en haalde de papieren uit zijn borstzak te voorschijn.

Op dit oogenblik kwam de kok terug en meldde:

„Binnen twee uren zal Mr. Sunday per auto hier zijn."

„All right!" zei Raffles, „pak je de revolver eens aan, Jim, en houd hem die voor zijn neus gedurende den tijd dat ik zijn papieren nazie."

Allereerst vond Raffles de van verscheiden stempels voorziene legitimatiekaart van den hoofd-inspecteur, waarop in het midden het portret van Baxter en op de achterzijde het stempel van den Lord-Mayor van Londen voorkwam.

Met deze kaart was Baxter als het ware een heilig persoon in Londen.

„Zie je wel, schurk," riep Raffles en hield den hoofd-inspecteur de kaart voor oogen.

„Dit is hoofd-inspecteur Baxter.

Als je oogen hebt, dan kun je zelf zien, dat de man een puntbaard draagt en er geheel anders uitziet dan jij."

„Ge vergist u," stamelde Baxter. „Ik — heb gisterochtend mijn baard laten scheren."

„Zoo?" lachte Raffles, „dat heb je zeker gedaan om Raffles te arresteren."

„Neen — neen —" riep Baxter. „Het is zelfs tegen mijn wil geschied."

Raffles begreep dadelijk, dat daar een geheim achter stak.

„Vertel mij dan eens wat er gebeurd is," beval hij.

„Ja — ja — ik — ik —" begon Baxter te stamelen. „Ik vierde gisteren mijn geboortedag, ging in het park wandelen en maakte kennis met een dame."

„Alweer een dame," zei de scheepskok.

„En verder?" vroeg Raffles.

„Het was de vrouw van een kapper en, om kort te gaan — ik liep haar na — kwam in den winkel van haar man en daar ik niet wist wat

ik zeggen moest, liet ik mijn baard afscheren."

„Prachtig!" riep Raffles. „Als dat de waarheid is, dan vind ik het heel aardig, maar ik geloof, dat je weer liegt."

„Neen — neen — ik bezweer u, dat ik niet lieg," ging Baxter voort. „Het schijnt, dat het ongeluk mij sedert vier-en-twintig uren vervolgt. Kijk maar eens hier" — hij sperde den mond wijd open.

„Wat moet ik zien?" vroeg Raffles. „Een man met een open mond vind ik zeer onsmakelijk."

„Men heeft mij een kies getrokken. Een gezonde kies," vervolgde Baxter, die een straaltje hoop zag.

„Ja — dat zie ik wel," zei Raffles. „Maar of de kies gezond was, dat weet ik niet."

„Hij was nog zeer gaaf! — Ik zweer het u!"

„En hoe komt het, dat die kies getrokken is?" informeerde Raffles.

„Op dezelfde wijze als waarop ik mijn baard moest missen," luidde het antwoord.

„Ook door geweld?" vroeg Raffles verder. Baxter knikte toestemmend.

Raffles begon te lachen en zei:

„Ik geloof, dat jij liegen kunt alsof het gedrukt is.

„Waarom ben je des nachts in een vreemd huis gedrongen?"

„Dat heb ik niet gedaan!" ontkende de inspecteur.

„Zwijg!" gelastte Raffles en keek de papieren verder door.

Hij vond verder gedrukte orders tot arrestatie, die de inspecteur slechts had in te vullen en bovendien de brieven, die Charly Brand aan Baxter geschreven had, om hem in de val te lokken.

Raffles stak alles in zijn zak.

„Zoo," zeide hij nu. „Wij zullen je nu iets laten doen, wat je tot dusverre nog nooit gedaan hebt. Je zult werken."

„Werken —?" vroeg Baxter verwonderd.

„Ja. Je gaat nu met Jim naar de keuken, je krijgt daar een emmer, poetslappen en een bezem en dan kun je in dit vertrek beginnen alles schoon te maken. En een beetje vlug ook!"

Baxter zuchtte; hij scheen daar niet veel zin in te hebben.

„Vooruit!" gelastte Raffles en hield hem zijn revolver voor. „Er ligt veel werk voor je en wij mogen geen tijd verliezen."

Baxter had zich liever een pak slaag laten toedienen, dan het werk te verrichten, hetwelk Raffles hem gebood.

Hij moest echter zijn jas uittrekken en on-

der toezicht van den kok, met water, zeep en bezem den vloer schoonmaken.

Het zweet liep Baxter van het aangezicht en het vermoeiende werk deed hem zuchten.

Met een gevoel van verlichting had hij eindelijk na een half uur den vloer schoon en dacht, dat hij nu uitrusten kon.

Maar dat was mis.

Hij moest naar de keuken en daar de borden wasschen.

Nu werd Baxter zoo woedend, dat hij een beweging maakte alsof hij een grooten schotel naar het hoofd zijner pijnigers wilde werpen.

Maar dadelijk hield Raffles hem zijn revolver voor en toen ging Baxter tandenknarsend voort met werken.

„Ja — ja —”, zei Raffles lachend, terwijl hij een broodje met ham belegde en dat voor Baxters oogen op at, „door werken krijgt men honger, niet waar? Mij smaakt dit broodje goed.”

„Ja, men krijgt inderdaad honger,” antwoordde Baxter.

Eindelijk was het laatste bord afgedroogd en toen gelastte Raffles:

„Nu naar den kelder en hak daar hout.”

Met knikkende knieën ging Baxter naar den kelder en begon hout te hakken.

Raffles en de kok keken onverschillig toe en rookten hun sigaretten.

Eindelijk was ook dit werk gereed en toen beval Raffles Baxter om naar boven te gaan.

„Wel, Jim,” zei hij tot den kok, „breng mij eens een schaar!”

Baxter keek met angstige blikken naar de schaar, die de kok Raffles bracht.

„Ga zitten!” beval Raffles. „De barbier heeft nog vergeten, je haar te knippen. Dat zal ik doen.”

Baxter smeekte tevergeefs om hem zijn haardos te laten behouden, maar Raffles riep:

„Nee — schurk! Het zou jammer zijn als je nog langer rondliep, zonder dat ieder je kent. Zonder haar weet ieder dat je uit de gevangenis gekomen bent!”

Binnen tien minuten was het haar gladgeknipt en zag Baxter er uit als een kaalgeschoren hond.

Daarop nam Raffles de schaar en sneed al de knopen van zijn broek af, om hem de gelegenheid tot vluchten te ontnemen.

Baxter had beide handen noodig, om dit nuttige en onmisbare kleedingstuk zóó op te houden, dat het niet tot zijn hielen afzakte.

Eindelijk klonk de huisbel en toen zei Raffles:

„Dat zal Mr. Sunday wel zijn!”

Het uitspreken van dezen naam gaf Baxter den laatsten genadestoot. Hij kon zich niet meer overeind houden, hij zonk van den stoel en bleef half bezwijmd, midden tusschen zijn afgeknipte haren liggen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

In de klem.

Het was inderdaad Mr. Sunday, de kampioen-bokser, die aangebeld had.

Jim had de straatdeur voor hem ontsloten en hem binnengelaten.

Terwijl hij zich in de vestibule van jas en hoed ontdeed, hoorde Baxter met klapperende

tanden zijn zware stem en hij had reeds een voorgevoel van hetgeen hem nu nog te wachten stond, na alle andere beproevingen.

Eindelijk hoorde hij zware voetstappen naderen en trad Mr. Sunday de kamer binnen.

Baxter had zich niet durven verroeren.

De bokser begon te lachen, toen hij den kaalgeschoren hoofd-inspecteur van politie op den vloer zag liggen.

„Wie is dat?" vroeg hij aan Raffles, terwijl hij deed alsof hij het slachtoffer niet kende.

„Dat is een inbreker, mr. Sunday," antwoordde Raffles.

Nog eens raapte Baxter af zijn moed bijeen, richtte zich op en riep:

„Dat is niet waar, Mr. Sunday. Ik ben geen inbreker, u kent mij wel!"

„Ik jou kennen?" vroeg de bokser, kwasi-verontwaardigd. „Ik zou niet weten waar ik je galgentronie reeds vroeger gezien zou hebben."

„Maar Mr. Sunday," ging Baxter voort met smeekende stem, „u herinnert zich toch zeker nog wel, dat ik op verzoek van uw zuster, gistermiddag bij u was en u mij les in het boksen gaf."

„Ik zou jou les in het boksen gegeven hebben? Je bent zeker krankzinnig. Ik zie je nu voor het eerst."

„Neem mij niet kwalijk," riep Baxter, „dat komt er van, dat deze persoon" — hij wees naar Raffles — „mij het haar heeft afgeknipt."

„Nu, ik kan niet zeggen, dat je er mooier op geworden bent," lachte de bokser, „maar ik geloof niet, dat Mr. Walter mij hier geroepen heeft om mij in den aanblik van zoo'n kalen biljartbal te verlustigen.

Daar zal wel een andere reden voor geweest zijn, niet waar Mr. Walter.

Zeg mij eens waarom ik hier met zooveel spoed ontboden ben. Moet er soms iemand les in het boksen gegeven worden?"

„Dat zal ik u zeggen, mr. Sunday," aldus nam Raffles nu het woord. „U weet immers, dat ik gedurende de afwezigheid van Mrs. Webster de zaken hier bewaken moet. U weet ook wel, dat mejuffrouw uw zuster hier kamers betrekken wilde, maar in het laatste oogenblik is Mrs. Webster van plan veranderd, omdat zij niet gaarne gedurende haar afwezigheid vreemden in huis wilde hebben.

Maar tegen ongeveer half elf kwam deze man in het huis geslopen en wij paktten hem.

Hij beweert nu, dat hij geen inbraak wilde plegen, maar uwe zuster een nachtelijk bezoek wilde brengen. Wat zegt u daarvan?"

„Wat wilde de kerel?" schreeuwde de bokser. „Wilde hij mijn zuster een nachtelijk bezoek brengen?"

„Dat beweert hij, Mr. Sunday," zei Raffles dood kalm.

„Ik zal hem vermorselen! —" bulderde de sterke man.

Bij deze woorden keek hij den hoofd-inspecteur, die nog steeds op den vloer lag, woedend aan.

„Neen — neen — ik bezweer u," riep Baxter, die aan de waarheid van de woorden van Mr. Sunday niet twijfelde, „dat ik inbraak wilde plegen! Maar ik heb mij in het huis vergist!"

„Zoo," zeide de bokser, „dan blijft het nog altijd een groote brutaliteit van je, hier leugens te vertellen. Wat zullen wij met dien inbreker doen?"

„Ik denk er reeds over na," antwoordde Raffles.

„Ik geloof, dat wij hem met teer moeten bestrijken en daarna met veeren moeten beplakken."

Baxter werd doodsbang; hij geloofde inderdaad aan den ernst van deze bedreiging. In gedachten zag hij zich reeds met teer besmeerd, in een hoop veeren omgewenteld en zoo op straat gestuurd. Het zou weken, ja misschien wel maanden duren vóór hij dien viezen rommel van zijn lichaam had. Om van de blamage te zwijgen.

„Ik stel iets anders voor," zei Raffles. „Wij moeten hem eenige dagen op water en brood in den kelder sluiten en hem daar flink laten werken. Ik geloof, dat werken het beste geneesmiddel voor hem is, want menschen als hij werken niet gaarne."

„Bedenkt toch, dat ik de hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard ben!" schreeuwde Baxter nog eens.

„Zeg je dat omdat je werken moet?" vroeg Raffles. „Dan verzeker ik je, dat ik altijd gehoord heb, dat deze inspecteur ook geen vriend van werken is, maar dat al het werk, dat hij moest doen, door zijn secretaris Marholm verricht wordt."

„In elk geval echter zul je hier zoo lang blijven als ons goeddunkt en je zult flink moeten werken ook."

„Dat zal een goede les voor hem zijn," zeide de bokser.

Op een wenk van Raffles pakte de scheepskok den angstigen inspecteur opnieuw beet en bracht hem naar den kelder.

Uitgeput zonk Baxter daar in een hoekje neer en nam zich voor, zich nooit meer door een vrouw tot eenig avontuur te laten verleiden.

Boven zaten Raffles, mr. Sunday en Charly

Brand, want Jim de kok wat niemand anders, het onschadelijk maken van den verliefden en vierden bij een glas champagne het feit van hoofd-inspecteur van politie.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

TIENDE HOOFDSTUK.

De valsche hoofd-inspecteur van politie.

Het was den volgenden ochtend, ongeveer acht uur, toen Charly Brand in de villa van Raffles kwam en er zich over verwonderde, dat zijn vriend nog niet aanwezig was.

Reeds had hij de courant genomen, om te gaan lezen, toen de deur geopend werd.

Verschrikt sprong Brand van zijn stoel op en staarde met wijd opengesperde oogen naar de deur.

Baxter stond voor hem en riep:

„In naam der wet verklaar ik je tot mijn gevangene!”

Brand wilde naar een geheime deur snellen om daardoor te ontvluchten.

Maar de gewaande hoofd-inspecteur begon te lachen.

„Ik ben het, Charly,” sprak Raffles, „en het verheugt mij, dat het mij gelukt is mij zóó te veranderen, dat ik nu precies op Baxter gelijk.”

Brand keek Raffles met bewondering en verwondering aan en vroeg:

„Ben jij het dan inderdaad?”

„Twijfel je er dan nog aan?” vroeg Raffles, „zegt je verstand je dan niet, dat het zelfs voor mij niet mogelijk is, om, als mijn haar zoo kort afgeknipt was als dat van den inspecteur, binnen eenige uren een nieuwen haardos te krijgen?”

Charly Brand drukte zijn hand aan het voorhoofd en zeide:

„Daaraan heb ik niet gedacht.”

„De pruik, die ik op mijn hoofd heb,” aldus ging Raffles voort, „is goed en ik kan, zooals je weet, in spraak en gebaren den hoofd-inspecteur zóó precies naäpen, dat niemand er aan twijfelt, den geweldenaar van Scotland Yard vóór zich te zien.”

„Ik denk Edward,” zei Brand, „dat je het een of andere plan hebt, dat je je zoo vermomd hebt.”

„Dat is ook zoo,” gaf Raffles toe. „Jij en geheel Londen zult er verbaasd van staan, hoe de hoofd-inspecteur veranderd is. Hij is een voorbeeld van ingetogenheid geworden.”

„Wil je dan de rol van inspecteur Baxter spelen?” vroeg Brand.

„Niet alleen spelen, maar inderdaad inspecteur zijn,” zei Raffles. „Ik ga nu eerst ontbijten, om precies om negen uur op mijn bureau te kunnen zijn.”

„Groote hemel,” riep Charly Brand en sloeg de handen van schrik ineen.

„Je drijft het te ver, Edward. „De „vloot” zal zeker aan het een en ander wel ontdekken, dat jij zijn chef de hoofd-inspecteur van politie niet bent!”

„Onmogelijk,” antwoordde Raffles. „Daar

sta ik voor in. Geef mij nu de courant, ik wil eens zien of er in Engeland weer nieuwe verkiezingen op handen zijn."

Hiermede was het gesprek tusschen de beide vrienden afgelopen. Raffles verdiepte zich in de bladen, terwijl hij zijn broodjes at en zijn kopje thee slurpte. En Brand zat hem zonder ophouden aan te kijken, zich steeds meer over de frappante gelijkenis verwonderend.

Nadat Raffles de courant gelezen had, nam hij afscheid van Brand en verliet de villa.

De agenten van politie in Scotland Yard begroetten den valschen hoofd-inspecteur van politie en lachten hem achter zijn rug uit, omdat hij zonder baard zulk een vreemden indruk maakte.

Raffles beantwoordde den groet van de „vloo” met een kort gebrom, zooals Baxter dat deed.

Tersluiks keek de „vloo” naar het gezicht van zijn almachtigen chef en overtuigde zich er van, dat de opgezwollen wang nog niet beter was en dat de gele en blauwe plekken ook nog niet geheel verdwenen waren.

„Hoor eens, Marholm,” sprak Raffles-Baxter, toen hij voor het schrijfbureau zat, „ik heb een ernstig woordje met je te spreken.”

„Ik ben tot uw dienst, mijnheer de hoofd-inspecteur,” antwoordde de „vloo” en ging naast het schrijfbureau in positie staan.

„Ik wilde je zeggen, dat ik ernstig het voor-nemen heb opgevat mijn leven te beteren.”

„Wät wilt u?” vroeg Marholm en schrikte er van, dat hij deze vraag gedaan had.

„Ik wil mij beteren, waarde Marholm,” zeide Raffles-Baxter op gedempten, zelvenden toon. „Ik heb ingezien, dat het leven, dat ik tot nu toe geleid heb, niet door den beugel kon. Vindt je dat ook niet?”

„Mijnheer de inspecteur,” stamelde de „vloo”, „ik — ik — moest — waarlijk — liegen — ik — ik — weet niet wat ik u daarop antwoorden moet.”

„Je hoeft niet tegen je beter weten in te spreken, Marholm,” ging Raffles-Baxter voort. „Ik heb je tot dusverre altijd aangezien voor iemand, die mij eerlijk de waarheid durft te zeggen. Spreek dus maar openhartig.”

„Jawel, mijnheer de hoofd-inspecteur,” zei Marholm nu, moed vattend, „ik weet dat u tot nu toe een zeer, een zeer . . . hm . . . een zeer ongeregeld leven geleid hebt.”

Raffles-Baxter keek de „vloo” aan.

„Ik verzoek je om voort te gaan, waarde

Marholm,” zei hij. „De waarheid van je woorden doet mij goed.”

„Mijn hemel!” dacht de vloo. „Ik heb reeds dikwijls aan zijn verstand getwijfeld, maar nu is hij toch beslist stapelgek geworden.”

Om den, volgens zijn meening, krankzinnigen hoofd-inspecteur niet kwaad te maken, ging hij voort:

„Jawel, mijnheer de hoofd-inspecteur, ik wil u volgens uw verlangen de verzekering wel geven, dat u tot dusverre inderdaad een zeer ongeregeld leven hebt geleid.”

„Ik dank je wel, waarde Marholm,” antwoordde Raffles-Baxter met ontroerde stem en drukte zijn secretaris de hand. „Je woorden hebben mijn hart goed gedaan.”

„Ik moet den politie-dokter maar laten ontbieden,” dacht de „vloo”.

„Van nu af aan,” sprak Raffles-Baxter verder, „zal ik een arbeidzaam en vroom leven leiden. Ik zal mij het haar laten knippen, opdat ik geen vrouw meer bekoren kan. Ik zal geduldig zijn tegenover mijn ondergeschikten. Ik zal een ander mensch worden. Ziet ge, waarde Marholm, ik wil je er een schriftelijk bewijs van geven, dat je tot dusverre een ambtenaar waart, die zijn plichten kende, die werkzaam en eerlijk is; dat ik door jou, omdat ik lui was — ja, omdat ik lui was — al mijn werk heb laten verrichten. Ik verzoek je om plaats te nemen en een zoodanige verklaring te schrijven.”

Raffles wist wel, dat Baxter niet schrijven kon zonder taalfouten en liet het daarom Marholm doen.

De „vloo” dacht, dat hij thuis was, in bed lag en iets onwaarschijnlijks droomde.

Hij kneep zich in de beenen, om zich er van te overtuigen dat hij wakker was.

„Schrijf toch,” drong Raffles-Baxter aan, „ik heb heden nog veel andere bezigheden.”

De „vloo” ging aan het schrijfbureau zitten en begon de verklaring te schrijven, maar de zinsnede over de luiheid liet hij er uit.

Toen Raffles-Baxter het stuk doorlas, maakte hij hem er op attent, dat hij dit er uitgelaten had en zeide:

„Juist dat, wat mijn hart het meeste goed doet, namelijk de bekentenis van mijn luiheid, heb je door je groote bescheidenheid er uitgelaten, verbeter dat.”

De „vloo” had waarlijk niet veel zin, om die uitdrukking er in te lasschen, want hij vreesde dat de hoofd-inspecteur simuleerde en hem in de val wilde lokken.

Eindelijk knikte Raffles-Baxter tevreden

met het hoofd en schreef daarna, precies zoo als Baxter het deed, met dikke letters zijn naam er onder.

„Zoo,” zeide hij en overhandigde de verklaring aan de „vloer”, „bewaars dit goed, opdat gij het, als ik weder boos op je mocht worden, steeds als een bewijs tegen mij in handen hebt. De aanblik daarvan zal mijn ongemotiveerden toorn onmiddellijk doen bedaren.”

De „vloer” begon nu te denken, dat de hoofd-inspecteur van politie lid van het heilsleger geworden was.

In dit vermoeden werd hij nog versterkt, doordat de hoofd-inspecteur hem een dagorder voor de agenten in Londen dicteerde.

Deze dagorder luidde als volgt:

„Hiermede beveel ik als chef van de Londensche politie, dat al de agenten des morgens, vóórdat zij in dienst treden en des avonds als zij den dienst verlaten en de manschappen die des nachts dienst doen, bij hun in dienst treden en des morgens bij het verlaten daarvan, het door mij voorgeschreven lied moeten zingen.

Hetzelfde lied moet ook in de gevangnissen, zoowel in de mannen- als in de vrouwen-afdeeling, gezongen worden.

Voorts moeten de agenten voorkomend en vriendelijk, zooals het ware Christenen betaamt, jegens hunne medemenschen zijn.

De agenten moeten vooral bedenken, dat zij als het ware een voorbeeld moeten zijn voor alle overige burgers van de stad.

Afwijking van dit bevel zal door mij met een onmiddellijk ontslag gestraft worden.

(get.) BAXTER,

Hoofd-inspecteur van politie te Londen.”

Deze dagorder was het onmogelijkste wat de „vloer” tot dusverre ooit van Baxter beleefd had.

Binnen een uur werd zij in alle politie-bureaux van Londen bekend gemaakt en door de chefs aan de agenten medegedeeld.

De order splitste de agenten in twee partijen: Zij, die streng geloovig waren, roemden

den inspecteur als een heilige, terwijl de anderen hem bespotten.

Zij waagden het echter niet om hun gedachten onder woorden te brengen, maar toen het avonduur gekomen was, voldeden zij aan het bevel, zoodat de inwoners van Londen den indruk kregen, dat er een politie-zangkoor was opgericht en er druk gerepeteerd werd.

De pers besprak natuurlijk dadelijk de bevelen van den inspecteur. Daardoor ging het met de bevolking evenals met de agenten; het eene gedeelte spotte en het andere gedeelte zong mede.

Maar de „vloer” beleefde dien dag nog meer vreemde dingen.

Raffles-Baxter had de politie-gevangenis geinspecteerd, juist tegen den tijd dat het middagmaal werd rondgedeeld.

De hoofd-inspecteur van politie had zich een bord eten uit een ketel laten toedienen en verklaarde:

„Dit eten — deze gekookte oude grutten met oud verschimmeld brood en slecht vet, zijn geen menschenvoedsel. Zelfs een hond mag men zulk voedsel niet voorzetten.”

Van nu af verlangde hij iederen dag een bord gevangenskost in zijn bureau en de spijslijst zou hij in het vervolg zelf gereed maken. Ten eerste gelastte hij, dat de gevangenen des avonds biefstuk met gebakken aardappelen moesten hebben, en zij, die het verlangden, een flesch bier.

Toen de keukenchef hem antwoordde:

„Mijnheer de inspecteur, wij hebben geen geld beschikbaar om dat te kunnen doen,” zeide Raffles-Baxter:

„Roep de leveranciers hier, dan zal ik het met hen wel vinden.

„De gevangenen zullen voortaan menschaardig behandeld worden. Zij zijn niet in de gevangenis om met het eten gestraft te worden, maar om hunne vrijheid te missen.”

Daarop onderhield hij zich met de gevangenen over hun werk en vernam dat zij veel moesten werken voor weinig geld.

„Ook dat moet ophouden,” zeide Raffles-Baxter. „De werkgevers worden door het werk der gevangenen rijk, omdat zij veel te weinig loon betalen.”

Dienzelfden namiddag bedankte Raffles-Baxter al de leveranciers, die zich niet naar hem wilden schikken.

Des avonds brachten de Londensche couranten zooveel stof voor hunne lezers over de daden van den hoofd-inspecteur van politie Baxter, dat menigeen van verbazing opkeek.

Niemand vermoedde, dat de groote John Raffles de hand in het spel had.

Alleen de „vloot” bleef hoogst kalm en zeide: „Ik weet wat er gaande is.”

Zijn collega's wachtten tevergeefs op hetgeen hij verder zou verklaren.

Dat hield hij echter voor zich, alleen aan zijn vrouw deelde hij het mede.

Toen deze het hoorde, riep zij uit:

„Hij is stapelgek!”

ELFDE HOOFDSTUK.

De politie-keizer.

Eulalia Quickebuik, de brave tweehonderd pond wegende huishoudster van den hoofd-inspecteur van politie, dacht net zoo over Baxters verbetering, als diens secretaris Marholm.

Toen Baxter den vorigen nacht niet thuis was gekomen, had zij zich daarover niet verwonderd, omdat dit zeer dikwijls gebeurde.

Toen Raffles-Baxter uit het hoofdbureau van politie na diensttijd in Baxters woning kwam, om ook daarvan bezit te nemen, zeide hij tot de brave huishoudster:

„Beste Eulalia — ik moet je mededeelen, dat ik van nu af aan een beter mensch geworden ben. Je zult nooit meer een kwaad woord van mij hooren. Ik zal je steeds voor alles dankbaar zijn. Als je weer eens reden tot klagen mocht hebben, scheld me dan maar uit en zeg je meening, opdat ik mij betere.

„Je zoudt mij een groot genoeg kunnen doen, als je mij al je wenschen, die ik voor je vervullen kan, wildet mededeelen.”

Ook de huishoudster dacht:

„De man is krankzinnig geworden.”

Maar daarna bedacht zij zich en wilde toch eerst de proef op de som stellen.

„U wilt een wensch van mij vernemen, mijnheer de inspecteur?” vroeg zij. „Welnu, ik verzoek u om mij iederen dag een lood koffie meer toe te staan.”

„Het is goed, Eulalia,” luidde het antwoord. „Ik weet, dat je zoo gaarne koffie drinkt, neem dus gerust iederen dag een lood meer.”

Door de vervulling van dezen wensch werd Eulalia vrijpostig:

„Verder wil ik u verzoeken,” ging zij voort,

„daar het werk mij, bij mijn zwaarlijvigheid, te moeilijk valt, er een werkvrouw op na te mogen houden.”

„Goed, Eulalia, doe dat,” klonk het ten antwoord, „je moet je in acht nemen. Je ziet er buitendien in den laatsten tijd slecht uit. Een ontspanningsreisje zou je goed doen.”

„Ik zou mijn zuster gaarne eens willen bezoeken, maar heb er geen reisgeld voor,” zei de vrouw, daar dadelijk op ingaande.

„Ik zal je het reisgeld geven. Zijn drie pond voldoende?” vroeg haar gewaande meester.

„O ja — o ja — waarde, beste hoofd-inspecteur,” zei Eulalia. „Ach, wat bent u een goed mensch geworden.”

„Ja, dat ben ik ook,” knikte Raffles-Baxter. „Uitgaan wil ik ook niet meer. Ik zal mijn gezondheid in acht nemen en steeds thuis blijven. Bij het nachtbraken geeft men niet alleen zijn geld uit, maar verliest men ook zijn gezondheid en het haar van zijn hoofd.”

„Kom — kom — mijnheer de inspecteur, over het laatste kunt u tevreden zijn,” stelde de huishoudster haar gewaanden meester gerust.

„Neen — neen — ik weet het,” weerde Raffles-Baxter af, „ik voel het reeds in mijn haar — let maar eens op, goede Eulalia, binnen vier en twintig uur ben ik een kaalkop.”

De brave lersche sloeg de handen samen en riep:

„Bij den besten zoon van mijn moeder, dat zou verschrikkelijk — dat zou ontzettend zijn. Uw mooien baard hebt u reeds verloren — en nu ook nog het haar.”

„Ja — ja —” zuchtte Raffles-Baxter, „door mijn losbandig leven heb ik mijn baard reeds verloren en nu zal mijn hoofdhaar wel spoedig volgen. Maar ik ben vermoeid en ga nu naar bed.”

Toen de brave Iersche vast sliep, verliet Raffles het huis, om uit zijn villa alles te halen wat hij noodig had voor een verkleeding, die hij den volgenden morgen gebruiken moest.

Charly Brand, die de couranten gelezen had, ontving hem met blijdschap, uitroepend:

„Je heb gekke dingen uitgehaald, Edward!”

„Hoe bedoel je dat, Charly?” vroeg Raffles.

„Ik bedoel alleen menschlievende dingen,” legde Brand uit. „Morgen is de laatste dag, dan zullen wij den hoofd-inspecteur van politie Baxter weer uit den kelder naar zijn bureau sturen.”

Den volgenden morgen was het voor den eersten keer niet noodig, dat de brave Iersche den hoofd-inspecteur met haar vuisten moest wekken.

Dienzelfden morgen liet Raffles-Baxter op zijn bureau een groot aantal journalisten bij zich komen en sprak tot hem het volgende:

„Mijne heeren! Ge zult u misschien verwonderd hebben, dat ik sedert gisteren, uit kracht van mijne bevoegdheid, in de verschillende bureaux van politie en van de gevangnissen diep ingrijpende veranderingen bevolen heb.

„U zult verder wel gezien hebben, dat mijn ondergeschikte agenten het publiek met buitengewone voorkomendheid behandelen en beschonkenen of misdadigers als fatsoenlijke menschen naar de gevangenis brengen.

„Ja, mijne heeren, ik heb gezien dat het iedereen betaamt om zooveel mogelijk geduld te oefenen. Ik heb voorts ingezien, dat het voor ons, Engelschen, van groote waarde is, om tegenover de andere Staten van Europa te toonen wat wij moeten doen en aan de ware

menschlievendheid een plaats moeten overlaten.

„Daarom deel ik u mede, dat ik er mede begonnen ben mijzelf te verbeteren en dat ik er mij voortaan op wil toeleggen om een vroom en behoorlijk leven te leiden.

„Ik machtig u om dit in de couranten te plaatsen.”

De journalisten wisten niet hoe zij het hadden en keken elkaar me de grootste verwondering aan.

Allen hadden Baxter wel eens malle dingen zien doen, maar zoo gek als hij zich thans gedroeg, daarvoor had niemand hem in staat geacht.

Allen waren eenparig van meening, dat het den hoofd-inspecteur in zijn bol was geslagen of dat hij een zachtardigen aanval van delirium tremens had.

Zij maakten, toen zij eindelijk Scotland Yard verlaten hadden, onder elkander de opmerking, dat Baxter wel iets geleek op den dwazen keizer van de Sahara en zij allen doopten hem dien ochtend met den naam De Politie-Keizer.

De middag-edities van de Engelsche couranten hadden tot opschrift:

Baxter, de politie-keizer van Londen.”

Maar de „vloot” had een conferentie met den politie-dokter en ook deze was van meening, dat de hoofd-inspecteur van politie krankzinnig was geworden.

Vooraf omdat Raffles-Baxter aan de „vloot” had medegedeeld, dat hij voelde hoe zijn zonden hem nu in het haar gestegen waren en dat hij hoopte dat zij met het haar, dat hij nu wilde laten knippen, voor altijd zouden verdwijnen.

Hij wilde het haar laten verbranden.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Slot.

De hoofd-inspecteur van politie had intuschen twee dagen doorgebracht, met, onder toezicht van den scheepskok Jim het hout te hakken en netjes op te stapelen.

Steeds opnieuw vervloekte hij zijn hartstochten, die hem op zulke kwade wegen gebracht hadden.

Hij bezwoer, dat hij zich nooit meer op verkeerde wegen zou begeven en van nu af aan een fatsoenlijk leven zou leiden.

Het was omstreeks drie uur des middags, toen Raffles, Mr. Sunday en Jim hem uit de gevangenis haalden en toestonden om zijn afgesneden broeksknoopen weer aan te naaien.

Met blijdschap verrichtte Baxter dit ongewone werk, want het was voor hem een bewijs, dat men hem eindelijk zijn vrijheid terug wilde geven.

„Wel,” zei Raffles. „Wij weten nu, dat gij inderdaad de hoofd-inspecteur van politie Baxter zijt. Wij willen u nu een vermaning medegeven. U moet in het vervolg uw ongeregeld leven vaarwel zeggen en de Londensche dames niet meer lastig vallen. Wij — mijn vriend en ik — zullen nauwkeurig op u letten en wees er van overtuigd, dat het tot uw nadeel zal zijn, als ge uw vorig leven voortzet.

„Het zal dan nog erger gaan dan dezen keer, waarbij gij uwen baard hebt verloren, een kies en het hoofdhaar moest missen, klappen krijgt en hout moest hakken. U kunt nu naar Londen terugkeeren.”

Baxter liet zich dit geen twee keer zeggen. Hij raapte zijn kleeren bijeen, trok ze haastig aan, nam zijn hoed en nam als een hert, zonder zelfs maar één oogenblik op te kijken, als het ware de vlucht.

Met een vaartje liep hij den weg af, die naar het station voerde en prees zijn gelukkig gesternte, dat hij nog geld genoeg bij zich had voor een kaartje naar Londen.

Hij was eerst van plan geweest direct naar zijn bureau te gaan, maar daar hij nog zeer onder den indruk was, besloot hij eerst even naar huis te gaan.

Op zijn weg daarheen liep hij te denken wat hij over zijn afwezigheid zou vertellen.

Met een droevig gevoel ging hij een poosje op een bank in Regents Park zitten en bemerkte niet eens, dat een opzichtig gekleede dame, die langs de straten slenterde om met heeren kennis te maken, naast hem ging zitten.

Om een gesprek aan te knopen, vroeg zij hem:

„Zoudt u niet zoo goed willen zijn, mijnheer, om mij te zeggen hoe laat het is?”

Daar Baxter geen horloge bij zich had, wist hij dat niet, en — ja — en —

Hij zag, dat de dame tegen hem lachte en dat gaf Baxter aanleiding om op te springen.

Verschrikt keek de dame hem aan en vroeg:

„Is u iets overkomen? Scheelt u iets? U ziet er zoo treurig uit. Misschien kan ik u wat opvroolijken?”

Zij stond op om naar Baxter te gaan, die eenige schreden van haar af stond.

Maar hij wees haar af op een toon, alsof er een spook voor hem verschenen was en riep:

„Neen — neen — ik dank u, ik dank u.”

De dame ging nog een schrede vooruit, keek hem nog vriendelijker aan en fluisterde:

„Doe toch niet zoo vreemd.”

„Neen,” — schreeuwde Baxter, sprong eenige schreden achteruit, liep tegen een boom aan, zoodat hij een gevoeligen stoot in den rug kreeg, keerde de dame den rug toe en liep, zoo hard als hij loopen kon, weg.

„Goddank,” fluisterde hij bij zich zelven, „ik ben gered.”

Daarna nam hij een taxi en reed naar het hoofdbureau van politie.

„Waarom kijk je mij toch aan als een idioot, jij dikkoppige Ier, jij grootste os van deze eeuw!” schreeuwde hij tegen een agent in de gang van het hoofdbureau van politie, toen hij naar zijn werkkamer ging.

„Vergeef mij, mijnheer de hoofd-inspecteur,” antwoordde de agent op zachten toon, „ik heb mij niet veroorloofd u aan te zien,

maar ik keek waarschijnlijk, zonder dat u het bemerkte — naar een anderen kant. Vergeef mij, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat ik u, zonder het te willen, boos gemaakt heb!"

Baxter keek den agent van onder tot boven aan. Zou de kerel gek of dronken zijn? Zulk een taal had hij nog nooit van een agent gehoord.

Opeens hoorde hij gezang. Het was juist de tijd, waarop de dagdienst gesloten werd.

Baxter bleef verwonderd staan en keek om.

Bevond hij zich in het hoofdbureau van politie of in een concertzaal?

Maar dat was toch koraalgezang!

Snel ging hij door de gang en kwam in de groote zaal, waar een groot aantal agenten van het hoofdbureau bijeen waren en met gezangboeken in de hand de door Raffles bevolen liederen zongen.

Zij lieten zich door het verschijnen van Baxter volstrekt niet storen, maar brulden, om hun ijver te toonen, met verdubbelde krachten.

Daar Baxter niet muzikaal was, vluchtte hij als het ware naar zijn bureau.

Maar ook hier stonden de „vloos" en de overige bureaubeampten dezelfde liederen te zingen.

Ook zij verdubbelden hunne krachten, toen Baxter verscheen.

Baxter verdween in zijn bureau. Uitgeput viel hij op een stoel neer en wachtte op de „vloos".

Eindelijk was het lied geëindigd en kwam de „vloos" binnen.

„Wat is dat voor een gezang?" vroeg hij aan de „vloos".

Marholm keek hem verwonderd aan en antwoordde:

„Maar mijnheer de hoofd-inspecteur, u hebt dat zelf bevolen!"

„Ik?" riep Baxter en sloeg met de vuist op tafel. „Dat is *niet* waar!"

De „vloos" begon te lachen en zei:

„U wilt u een grap veroorloven, mijnheer de inspecteur; overigens feliciteer ik u er mee, dat de duivel met uw haar in de lucht gevlogen is."

„Je bent gek!" schreeuwde Baxter, „je bent krankzinnig geworden! Wat gaat jou mijn haar aan?"

„Maar mijnheer de inspecteur — u hebt mij dat dezen morgen toch zelf verteld."

„Houd op, ik ben hier niet eens geweest!"

De „vloos" was met één sprong uit het bureau verdwenen.

Woedend keek Baxter naar het schrijfbureau en zag dat daar een ongeopende brief lag, waarop met vette letters geschreven stond het spookwoord, dat hem tot razernij bracht:

RAFFLES".

De volgende aflevering (Nr. 613) zal bevatten:

De gestrafte woekeraar.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885